

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Ἐνάτος

Συνδρομὴ ἰτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10, Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20. — Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται ἀπὸ 1 Γανουαρίου ἰκαστοῦ ἔτους καὶ εἰς ἰτησίαι. — Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6. 24 Φεβρουαρίου 1880

Σφραγὶς ἐπαναστατικῆς ἐπιτροπῆς.

Τὸ πρωτότυπον τῆς ἀνωτέρου σφραγίδος εὑρίσκειται ἐν τῇ συλλογῇ τοῦ κ. Παύλου Λάμπρου, ὁ δὲ κ. Α. Ζ. Μάμουκας, ὃν παρενόησαμεν νὰ ἐξετάσῃ αὐτὴν, ἐσημείωσεν ἡμῖν τὰ ἐπόμενα: « Ἄγνωστος εἶνέ μοι ὅπως ἡ σφραγὶς αὕτη. Ὁ μὲν γλύπτης, ὡς ἔστιν εἰκάσαι ἐκ τῆς συμπύσεως τῶν γραμμάτων «εἰστηφωνην τηςπατριδος» ἢ το ἀλλοδαπός; ἡ δὲ σφραγὶς ἀνήκειν Ἰσως εἰς ἡ Ἀρχὴν, ἢ Σωματεῖον ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ καθεστῶς καὶ προπαρασκευάζον τὰ τοῦ ἀγῶνος».

Παρατιθέμενοι τὴν σημείωσιν ταύτην τοῦ πολυῖστορος φίλου τῆς Ἐστίας, καὶ παρακαλοῦντες τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας, ὅσοι τυχόν γνωρίζουσι τι περὶ τῆς καταγωγῆς τῆς προκειμένης σφραγίδος, νὰ ἐπιστείλωσιν ἡμῖν ἀκριβῆ τινα περὶ αὐτῆς εἰδήσιν, ἀπαραίτητον νομιζομεν καθῆκον ἡμῶν νὰ εὐχαριστήσωμεν καὶ δημοσίᾳ τὸν κ. Μάμουκαν, ἀνδ' ὧν, πολυτίμων ἀληθῶς, εἰδήσεων παρέσχεν ἡμῖν περὶ τῶν πραγμάτων καὶ τῶν προσώπων τῆς ἐποχῆς τοῦ μεγάλου ἡμῶν ἀγῶνος, προθύμως πάντοτε ἀντλῶν ἐκ τοῦ ἀφρόνου ταμείου τῆς μνήμης αὐτοῦ καὶ ἐκ τῶν ἀνεκτιμήτων σημειωμάτων, ὅσα διὰ κόπων μακρῶν συνήγαγε χάριν τῆς πατρίου ἱστορίας, καὶ ὧν μικρὸν μόνον ἀτυχῶς μέρος κατορθώθη νὰ δημοσιευθῇ μέχρι τοῦδε ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὰ κατὰ τὴν ἀναγέννησιν τῆς Ἑλλάδος» (Τόμοι 11, ἐν Ἀθήναις, 1839-1852). Εὐχάστον ἀληθῶς ἤθελεν εἶναι νὰ δημοσιευθῇ καὶ ἡ συνέχεια τοῦ σπουδαιοτάτου τούτου ἔργου τοῦ κ. Μάμουκα, ὅπερ συμπληρούμενον θέλει βεβαίως ἀποτελέσει ταμεῖον ἱστορικὸν μεγάλης ἀξίας, καὶ ὁδηγὸν ἀναπόφευκτον τοῦ μέλλοντος ἱστορικοῦ τοῦ ἑλληνικοῦ ἀγῶνος. Σ. τ. Δ.

Ο ΔΑΚΤΥΛΙΟΣ

[Μετάρρασις Ν. Κ. Φραντζῆ].

Α'

Τὸ ψυχὸς ἦτο δριμύ, σφοδρὸς δὲ συννεφώδης βορρῶς ἐπηύξανεν αὐτό. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην δὲν ἦτο δυνατόν νὰ συναντήσῃ τις τοὺς συνίθως ἐπὶ τῶν λεωφόρων καὶ τῶν ὁδῶν τῶν Παρισίων πε-

ριφερομένους ἀργούς ἀνθρώπους· οἱ πλείστοι δὲ τῶν γραμματοκομιστῶν, οἵτινες ἔτρεχον μᾶλλον ἢ περιεπάτου, δὲν εἶχον ἱκανὴν ἐν τῇ ἀναπνοῇ τῶν θερμότητα, ἵνα ὑπερασπίσωσι τοὺς δακτύλους τῶν κατὰ τῆς καταψύξεως.

Νεᾶνις τις κατερχομένη τὴν ὁδὸν Βιβιέννης διηυθύνθη πρὸς τὴν Ἀνακτορικὴν ὁδὸν διὰ τῆς ὁδοῦ Βωζολαί. Τὸ τῶν ἀνακτόρων ὠρολόγιον εἰδείκνυε δεκάτην ὥραν.

Ἡ νεᾶνις αὕτη, σχεδὸν παιδίον ἔτι, διότι μόλις ἦτο δεκάεπτά ἐτῶν, εἶχεν ὠχρὸν τὸ πρόσωπον, ἐμφαίνον ὅλην τὴν ὁδὸν τῆς δυσυχίας.

Οἱ κυανοὶ γλυκεῖς καὶ δειλοὶ αὐτῆς ὀφθαλμοὶ ἐφαίνοντο πεφοβισμένοι, καὶ ἡ φυσιογνωμία τῆς ὅλη ἐξέφραζε θλίψιν ἀλγεινοτάτην.

Ἐφερε πενιχρὰν ἐσθῆτα καὶ ἔτρεμεν ὅλη ὑπὸ τοῦ ψύχους· πῖλος πενιχρὸς ὑπέκρυπτε κατὰ τὸ ἡμισυ τὴν ἐξαισίαν ξανθὴν κόμην τῆς.

Διηυθύνθη πρὸς τὴν στοᾶν τῶν Βυλοῦ, περιπατοῦσα ἐγγύτατα τοῦ ἔμπροσθεν τῶν ἐργαστηρίων μέρους.

Μὲ ὅλον τὸ ψυχὸς καὶ τὸν ἀνεμον, ὅστις ἔπνεεν ὑπὸ τὴν στοᾶν, ἐσταμάτα ἡ νεᾶνις ἀνά πᾶν βῆμα· βλέπων τις αὐτὴν κολλῶσάν τὸ ὠχρὸν πρόσωπόν τῆς ἐπὶ τῶν ὕελων τῶν χρυσοχοσιῶν, κάλλιστα ἠδύνατο νὰ ὑποθέσῃ, ὅτι μεγίστην ἠσθάνετο εὐχαρίστησιν θαυμάζουσα τὴν λαμπρὰν ἔχθεισιν τῶν χρυσοῶν ἀλύσεων, τῶν ὠρολογίων, ἐνωτίων καὶ λιθοκολλήτων διαδημάτων.

Φθάσασα εἰς τὸ ἄκρον τῆς στοᾶς ἐπέστρεψε πάλιν ἐξακολουθοῦσα νὰ ἴσταται πρὸ τῶν ὕελων τῶν χρυσοχοσιῶν· τέλος δὲ ἀποφασίσασα ἀνοίγει τὴν θύραν ἐνὸς ἐξ αὐτῶν καὶ εἰσέρχεται.

Μετὰ περιεργείας ὁ ἔμπορος ἀτενίσας αὐτὴν, — Τί ἀγαπάτε, κόρη μου; τὴν ἠρώτησε.

— Κύριε, ἀπεκρίθη αὐτὴ διὰ φωνῆς γλυκεῖας καὶ συνεσταλμένης, ἀγοράζετε παλαιὰ κοσμήματα;

— Μάλιστα, ὅταν τὸ πρὸς πώλησιν ἀντικείμενον ἔχει ἀξίαν τινα· μήπως ἔχετε κοσμήματα νὰ μοὶ πωλήσητε;

— Ἐν καὶ μόνον, κύριε· ἓνα δακτύλιον.

— Ὡ! δι' ἓνα δακτύλιον δὲν ἀξίζει καὶ τὸν κόπον...

— Ἐχει ἀξίαν, κύριε.

— Καὶ ποῦ εἶναι ὁ δακτύλιος αὐτός; ἀν τὸν κρατεῖτε, δεῖξατέ μοὶ τον.

Ἡ νεάνις ἀνέστυρεν ἐκ τοῦ θυλακίου της μικρὰν θήκην καὶ τὴν ἔδωκεν εἰς τὸν χρυσοχόον, ὅστις ἀνοίξας τὴν θήκην καὶ λαβὼν τὸν ἐν αὐτῇ χρυσοῦν δακτύλιον, ἐφ' οὗ ἦτο προσηρμοσμένος λαμπρὸς καὶ διαυγέστατος ἀδάμας, ἔρριψε βλέμμα ὑποπτον ἐπὶ τῆς νεάνιδος, μὴ δυνάμενος νὰ ἐννοήσῃ πῶς κόσμημα τοιαύτης ἀξίας εὕρισκετο εἰς χεῖρας ἐπαίτιδος.

— Ὁ δακτύλιος εἶναι πράγματι ὠραῖος, εἶπε, καὶ ὁ ἀδάμας οὗτος—διότι εἶναι ἀληθὴς ἀδάμας—ἔχει πολὺ μεγάλην ἀξίαν.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς νεάνιδος ἀπήστραψαν ἐκ χαρᾶς.

— Πόσον δύνασθε νὰ τὸν ἀγοράσητε, κύριε ; εἶπεν.

— Δὲν ἐφθάσαμεν ἀκόμη εἰς τὴν ἀγοράν, ἀπήντησεν ὁ χρυσοχόος διὰ τοῦ αὐτοῦ ὑπόπτου ὕφους.

Ὁ ὑπάλληλός του ἐπλησίασεν, ἵνα θεωρήσῃ καὶ αὐτὸς τὸν δακτύλιον.

— Κόρη μου, ἐπανελάβεν ὁ ἔμπορος, δὲν ἀγνοεῖς βέβαια, ὅτι πολλὰς ἐρωτήσεις ὀφείλει ν' ἀποτείνῃ εἰς τὸν πωλοῦντα ἀντικείμενον τι ἀξίας ὁ πρὸς ἃν τοῦτο πρὸς πώλησιν προσφέρεται.

Ἐρῶθημα ἐκάλυψεν αἰφνιδίως τὰς παρειὰς τῆς νεάνιδος.

— Δὲν εἴξευρον . . . ἐπέλλισεν ἡ κόρη.

— Πῶς ὀνομάζεσαι ;

— Διμιλιανή.

— Τὸ οἰκογενειακὸν ὄνομά σου ;

Ἡ νεάνις ἔτι μᾶλλον ἐρυθρίασασα ἀπεκρίθη μετὰ τίνος δισταγμοῦ·

— Δαγγιάδ.

Ὁ ἔμπορος ἀντήλλαξε βλέμμα μετὰ τοῦ ὑπαλλήλου του.

— Ποῦ κατοικεῖτε ;

— Ὅδοσ νέα Κοκενάρδ ἀριθ. 18.

— Ἐχει καλῶς δύνασαι τώρα νὰ μᾶς εἴπῃς πῶς εὕρεθῃ εἰς χεῖράς σου τὸ πολύτιμον τοῦτο ἀντικείμενον ;

— Εἶναι ἰδικόν μου, κύριε.

— Ἰδικόν σου ; εἶπεν ὁ ἔμπορος ἐκ νέου ἐξετίζων αὐτὴν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν· καὶ ποῖος σοῦ ἔκαμε τὸσον ὠραῖον δῶρον ;

Ἡ νεάνις δὲν ἀπήντησε καὶ ἐφαίνετο λίαν τεθορυβημένη.

— Δὲν σοῦ τὸ ἐχάρισαν τὸ δακτυλίδι τοῦτο, ἔ ; ἐπανελάβεν ὁ χρυσοχόος, καὶ θὰ μ' εἴπῃς ὅτι τὸ εὗρηκες.

— ὦ ! κύριε ! ἀνέκραξεν ἡ κόρη δακρύουσα, μήπως ὑπεθέσατε ;

Ὁ χρυσοχόος καὶ πάλιν ἐπεδόθη εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ δακτυλίου περιστρέφων αὐτὸν εἰς τοὺς δακτύλους του, τὴν φερὰν ὅμως ταύτην μετὰ μεγαλειτέρας προσοχῆς.

— ὦ ! εἶναι λίαν παράδοξον, εἶπεν αἰφνης·

τὸ δακτυλίδι τοῦτο . . . νομίζω ὅτι τὸ ἀναγνωρίζω. Λαβὼν δ' ἐκ τῆς τραπέζης μικρὸν ἐργαλεῖον χαλύβδινον, ἐστήριξε τὴν ἀκρὰν αὐτοῦ εἰς μέρος τι τοῦ δεσμάτος τοῦ λίθου, καὶ ἐκίνησε μικρὸν ἀόρατον ἐλατήριο, καὶ ἡ τοῦ δακτυλίου σφενδόνη ἀμέσως ἠνοιξεν ὡς κάλυμμα λοβίσκου· ἔλαβε τότε τὸν φακόν του καὶ ἠδυνήθη ν' ἀναγνώσῃ τὰς διὰ μικροσκοπικῶν χαρακτῆρων κεχαραγμέναις ταύτας λέξεις·

Ἐρυθμιον—20 Μαῦτου 1822.

— Τῇ ἀληθείᾳ, εἶπεν, ἡμηνίαν βέβαιος· τὸ σχῆμα τοῦ δακτυλιδίου μόνον καὶ τὸ μέγεθος τοῦ ἀδάμαντος ἠδύναντο νὰ μὲ πείσωσι.

Ἐπειτα στρεφόμενος πρὸς τὴν νεάνίδα,

— Ποῦ τὸ εὔρες τὸ δακτυλίδι τοῦτο ;

— Ὅχι, κύριε, σὰς βεβαιῶ ὅτι δὲν τὸ εὔρον.

— Θελεῖς λοιπὸν νὰ σ' εἴπω ὅτι τὸ ἔκλεψες ; ὑπέλαθε διὰ τραგიᾶς φωνῆς ὁ χρυσοχόος.

— ὦ Θεέ μου ! ἐψιθύισεν ἡ νεάνις, καὶ κατέπεσεν ἐπὶ ἔδρας καλύψασα τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν καὶ ἀναλυθεῖσα εἰς δάκρυα. Νεύσαντος τοῦ χρυσοχοῦ ἐξῆλθεν ὁ ὑπάλληλος. Μετὰ τινὰς δὲ στιγμὰς ἡ νεάνις ὑψώσασα τὴν κεφαλὴν·—Κύριε, εἶπεν εἰς τὸν χρυσοχόον, βλέπω ὅτι δὲν ἔχετε σκοπὸν νὰ τὸ ἀγοράσητε, εὐαρεστηθῆτε λοιπὸν, σὰς παρακαλῶ, νὰ μοῦ δώσετε ὅπισω τὸ δακτυλίδι μου.

— Ἀμέσως, περιέμενε ὀλίγον.

— Βιάζομαι, κύριε, πρέπει νὰ φύγω.

— Ἠσύχασε, δὲν θὰ περιμείνης πολὺ, εἶπεν ὁ χρυσοχόος ἀλλοκοτῶς μειδιῶν.

Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἡ θύρα τοῦ καταστήματος ἠνοίχθη καὶ δύο κλητῆρες εἰσῆλθον.

B'

Ὁ χρυσοχόος ἔδειξε τὴν νεάνίδα εἰς τοὺς κλητῆρας.

— ὦ ! ὦ ! εἶπεν εἰς ἐξ αὐτῶν, εἶναι πολὺ νέα, ὥστε ἀπὸ τώρα νὰ μετέρχεται τὸ αἰσχρὸν τοῦτο ἐπάγγελμα.

— Ἐχει προφανῶς συνενόχους, ὑπέλαβεν ὁ ἕτερος.

Βεβουησμένη εἰς τὰς μελαγχολικὰς σκέψεις της ἡ νεάνις ἤκουε χωρὶς νὰ ἐννοῇ ὅτε ὅμως εἰς ἐκ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς ἐξουσίας ἔλαβε τὸν βραχίονά της λέγων, «Ἐμπρὸς, ἀκολούθει μας», ἀνεσκίρτησε, καὶ ὡς ἀπὸ φοβεροῦ ὄνειρου ἐξεγερθεῖσα ὠπισθοχώρησε μέχρι τοῦ βήθους τοῦ καταστήματος, ῥίπτουσα περὶ ἑαυτὴν βλέμματα ἐκπλήξεως καὶ φρίκης.

— Κύτταξε πῶς τὰ καταίθασεν ἡ κοπέλλα ! εἶπεν εἰς ἐκ τῶν κλητῆρων· ἀποτεινόμενος δὲ πρὸς τὴν νεάνίδα· «φθάνουν πλέον τὰ καυώματα· δὲν ἤλθαμεν ἐδῶ νὰ διασκεδάσωμεν· ἔμπρὸς . . .»

— Τί θέλετε ἀπὸ ἐμέ ! ἀνέκραξεν ἡ κόρη.

— Κ' ἐρωτᾷς ἀκόμη ; θὰ σὲ πάρωμε μαζί μας ;

— Νὰ μὲ πάρετε ! . . .

— Κάνεις πώς τάχα δὲν εἰξεύρεις τί περιμένει σὲ καὶ τοὺς ὁμοίους σου ;

— Δὲν σὰς ἔνοω, κύριε.

— Μωρὲ δὲν κυττάξεις ἐδῶ πέρα τί ἀθῶο πλάσμα ! μὰ τὸ ναὶ τὰ δυστυχισμένα αὐτὰ πλάσματα θαρροῦσι πῶς ἅμα γεννηθοῦν, ἀρχισαυ καὶ τὸ ἐγκλημα. Ἄρκετὰ ὅμως ἀμιλησάμεν· θέλεις ναὶ ἢ ὄχι νὰ μᾶς ἀκολουθήσης μετὸ καλόν ;

— Καὶ πάλιν, κύριε, σὰς ἐρωτῶ διὰ τί θέλετε νὰ σὰς ἀκολουθήσω ;

Ἄστυνομικός κλητὴρ γελάσας, — Διὰ νὰ σὲ παρουσιάσωμεν εἰς τὸν ἄστυνόμον, ἀπῆντησε, καὶ ἔπειτα εἰς τὴν φυλακὴν.

— Εἰς τὴν φυλακὴν ἐμέ ! ἐμέ εἰς τὴν φυλακὴν ! ἀνέκραξε μετὰ φρίκης· στρέψασα δὲ πρὸς τὸν χουσοχόν τὸ γλυκὺ καὶ δακρυδέν βλέμμα τῆς, — Ἄ ! κύριε, τῷ εἶπε, πολὺ κακὸν εἶναι ὅ,τι ἐπραξάτε, πολὺ κακόν ! . . . Ἐπειτα δὲ εἰς τοὺς κλητῆρας ἀπευθυνομένη, — Κύριοι, εἶπε διὰ διακεκομμένης φωνῆς, τώρα ἔνοω διὰ τί εἶσθε ἐδῶ· ἐπιθυμεῖτε νὰ μὲ συλλάβητε διότι ἠθέλησα νὰ πωλήσω τὸ δακτυλίδι. ὦ ! δὲν εἶμαι ἔνοχος, σὰς τὸ δοκίζομαι, ἀφήσατέ με νὰ φύγω.

Οἱ κλητῆρες ἀμφιρόποντες ἔβρεψαν τὰ βλέμματά των πρὸς τὸν ἔμπορον.

— Δὲν λέγω ὅτι ἡ νεάνις αὕτη εἶναι κλέπτρια, εἶπεν οὗτος, ἂν ὅμως τὸ πολύτιμον τοῦτο κόσμημα δὲν ἐλάτῃ, εἶμαι βέβαιος ὅτι εὐρέθη· ἡ δεσποινὴς λοιπὸν ἰσχυρίζεται ὅτι τῇ ἀνήκει καὶ ὅτι δὲν τὸ εὔρε. . . .

— Ἐχει καλῶς, θέλει ἐξηγηθῆ τὸ πρᾶγμα ἐνώπιον τοῦ ἄστυνόμου, ὑπέλαβεν ὁ κλητὴρ, πρέπει δὲ καὶ σεῖς ὁ ἴδιος νὰ ἔλθητε εἰς τὸ ἄστυνομικὸν κατάστημα νὰ καταθέσετε τὴν μαρτυρίαν σας.

— Ὡ εὐρεθῶ εἰς τὴν ἄστυνομίαν συγχρόνως μὲ ὑμᾶς.

Τὰ δάκρυα καὶ αἱ παρακλήσεις οὐδόλως ὠφέλησαν τὴν νεάνίδα, ἣν οἱ κλητῆρες ὠδήγησαν εἰς τὸ ἄστυνομικὸν κατάστημα.

— Δὲν ἐνόμιζον ὅτι ἐπραττον κακῶς, ἔλεγεν ὁλοθύουσα· ἄ ! πολὺ τιμωροῦμαι !

Οὐκ ὀλίγοι δὲ ἐκ τῶν βλεπόντων αὐτὴν διερχομένην ἐν μέσῳ δύο κλητῆρων — «εἶναι κλέπτρια καὶ τὴν συνέλαβον», ἔλεγον περιφρονητικῶς.

Ἡ δυστυχὴ νεάνις ἀκούουσα ταῦτα ἄφινε νὰ πίπτῃ ἢ κεφαλὴ τῆς ἐπὶ τοῦ ἀσθμαίνοντος στήθους τῆς, ἐλπίζουσα ὅτι θὰ κρύψῃ αὐτὴ ἀπὸ τὰ βλέμματα τῶν περιέργων τὴν θλίψιν καὶ τὸ αἰσχρὸς τῆς.

Τέλος ἦλθον εἰς τὸ ἄστυνομικὸν κατάστημα, συνεπῆς δ' εἰς τὴν ὑπόσχασίν του ὁ χουσοχός εἰσήλθε καὶ αὐτὸς εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἄστυνόμου τὴν αὐτὴν στιγμήν, καθ' ἣν καὶ ἡ κατηγορουμένη.

Ἰδὼν τὴν νεάνίδα ὁ ἄστυνόμος συναφροῦθη, λαβὼν δ' ἀμέσως ὕψος ὑπερβαλλούσης αὐστηρότητος, προσεκάλεσε τὸν χουσοχόν νὰ διηγηθῇ τί συνέβη ἐν τῷ καταστήματι τοῦ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς νεάνιδος, ὅπερ καὶ ἐπραξεν οὗτος, καταθέσας συνάμα ἐπὶ τοῦ γραφείου ἀνοικτὴν τὴν μικρὰν θήκην, ἐν ἣ ὑπῆρχεν ὁ δακτύλιος.

— Ποία εἶναι καθ' ὑμᾶς, κύριε, ἡ κατὰ προσέγγισιν ἀξία τοῦ δακτυλιδίου τούτου ; ἠρώτησεν ὁ ἄστυνόμος.

— Τὸ κόσμημα τοῦτο εἶναι μεγάλης ἀξίας, εἶπεν ὁ ἔμπορος· ὁ ἀδάμας μόνος ἀξίζει πλέον τῶν δύο χιλιάδων φράγκων.

— Καὶ γνωρίζετε τὸν κύριόν του ;

— Μάλιστα, κύριε, τὸ παρελθὸν ἔτος μοὶ τὸ ἐνεπιστεύθησαν νὰ τὸ ἐπιδορωθῶ ὀλίγον, εὐκόλως δὲ τὸ ἀνεγνώρισα· ἀμφιβολία ἄλλως ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν δύναται νὰ εἰσχωρήσῃ, καθόσον ὑπὸ τὸ δέσιμον τοῦ λίθου, τὸ ὅποιον ἀνοίγει διὰ μικροῦ ἐλατηρίου, ἀνεῦρόν χρονολογίαν καὶ χαρακτῆράς τινος κεχαραγμένους. Τὸ δακτυλίδιον τοῦτο ἀνήκει εἰς ἓνα τῶν πλουσιωτέρων πελατῶν μου, τὸν κύριον Δεσβίνου, ὁδὸς ἁγίου Φλωρεντίνου, ἀριθ. 6.

— Πάντα ταῦτα εἶναι λίαν σαφῆ· ἐνεργήσαντες τὴν ἐνώπιόν μου προσαγωγὴν τῆς νεάνιδος ταύτης, κύριε, οὐδὲν ἄλλο ἢ τὸ καθήκον σας ἐξεπληρώσατε, ὑπέλαβεν ὁ ἄστυνόμος.

Ἀπευθυνόμενος ἔπειτα εἰς τὴν νεάνίδα, ἣτις καθ' ὄλον τὸ ἀνωτέρω διάστημα, δὲν ἔπαυσε κλαίουσα,

— Σὺ, τί ἔχεις νὰ εἴπῃς, τῇ εἶπεν· εἶσαι ἐνταῦθα ἐνώπιον τῆς δικαιοσύνης, ὀφείλεις νὰ εἴπῃς τὴν ἀλήθειαν, τὴν πᾶσαν ἀλήθειαν. Ἐνεκα τῆς νεότητος καὶ ἔνεκα τῆς ἀπειρίας σου ἴσως ἡ δικαιοσύνη θὰ φανῇ ἐπιεικής· λέγε λοιπόν.

— Κύριε ἄστυνόμῃ, εἶναι ἀληθές· τὸ δακτυλίδιον τοῦτο δὲν ἀνήκει εἰς ἐμέ· τὸ ἐπᾶρα. . . Ἡ ὁμιλία τῆς διεκόπη ὑπὸ λυγμῶν.

— Καὶ πρὸ ὀλίγου, ὑπέλαβεν αὐστηρῶς ὁ ἄστυνόμος, διὰ νὰ πωλήσῃς τὸ κόσμημα τοῦτο ἰσχυρίζεσο ὅτι σοὶ ἀνήκει.

— Μάλιστα, κύριε, διότι δὲν ἐτόλμων νὰ ὁμολογῶ . . .

— Ὅτι τὸ ἀφῆρεςες· εἶπέ μοι τώρα, ὑπὸ ποίας περιστάσεις ἐξετέλεσες τὴν κλοπὴν ταύτην ;

Ἡ νεάνις σπογγίσασα τοὺς ὀφθαλμούς,

— Κύριε ἄστυνόμῃ, εἶπεν, ἤμην πολὺ μικρὰ ὅταν ἔχασα τὸν πατέρα μου καὶ τὴν μητέρα μου καὶ μ' ἐπῆρξεν ἡ μάμμη μου, ἡ ὅποια καὶ μὲ ἀνέθρεψε. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην διεμένονεν εἰς Καϊέννην, ὅπως δὲ πολλὰκις ἡ μάμμη μου μοὶ εἶπεν, ὑπῆρξεν ἄλλοτε πολὺ πλουσία· ὅταν ὅμως μὲ παρέλαβεν, ἦτο ἄνευ περιουσίας σχεδὸν ἔνεκα δυστυχῶν περιστατικῶν, τὰ ὅποια εἶχον ἐπιφέρει τὴν καταστροφὴν τοῦ πατρός μου καὶ αὐ-

τῆς. Ἐκ τῆς μεγάλης περιουσίας δὲν ἠδυνήθη νὰ περισώσει τίποτε ἄλλο ἢ μικρόν τι κεφάλαιον, τὸ ὁποῖον, κατατεθειμένον παρὰ τινι πέριξ τῶν Παρισίων συμβολαιογράφῳ, ἀπέφερον αὐτῇ εἰσόδημα ἀρκετὸν ὥστε νὰ ζῆ λίαν μετρίως· ἀν καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐγὼ εἶχον γίνεαι μέγα βάρος εἰς τὴν καλὴν γραΐαν μάμμην μου, δὲν ἠθέλησεν ὅμως αὐτὴ νὰ μὲ ἐγκαταλείψῃ, καὶ ἵνα μάλιστα μοὶ δώσῃ τὴν πρέπουσαν ἀνατροφὴν καὶ μὲ θέσῃ εἰς ἐκπαιδευτήριον, ἡγαγκάσθη νὰ υποβληθῇ εἰς μεγάλας στερήσεις. Πρὸ τινων μνηῶν ὁ συμβολαιογράφος ὁ ἔχων τὰ χρήματα τῆς μάμμης μου ἐγένετο αἴφνης ἀφαντος, ἔμαθε δ' ἡ μάμμη μου ὅτι διηθύνθη οὗτος εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ἀφ' οὗ ἐπώλησε τὸ γραφεῖόν του καὶ παρέλαβε μεθ' ἐαυτοῦ πάντα τῶν πελατῶν του τὰ χρήματα· τὴν φορὰν ταύτην ἦτο πλέον ἐντελὴς κατεστράμμενή, καθόσον δὲν τῆ ἔμενεν ἄλλο ἢ ἑκατοντάδες τινὲς φράγκων, τὰ ὁποῖα εἶχεν οἰκονομήσει δι' ἐμέ, ὅταν ἤθελον λάβει τὸ δίπλωμά μου. Τὸ δίπλωμά μου, οἶμοι! δὲν τὰ ἔλαβον, διότι ἐδέησε νὰ ἐγκαταλείψω τὸ ἐκπαιδευτήριον ἕνεκα ἑλλείψεως χρημάτων πρὸς πληρωμὴν μιᾶς τριμηνίας.

»Μαθοῦσα ἡ μάμμη μου παρὰ τινος κυρίου τῆς Καϊένης ὅτι ὁ συμβολαιογράφος εἶχεν ἐν Παρισίῳ συγγενεῖς πλουσίους, καὶ πεισθεῖσα εἰς τὰς συμβουλὰς τοῦ κυρίου τούτου ὅτι δὲν θὰ ἔπραττε κακῶς μεταβαίνουσα εἰς Παρισίους, ὅπου ἴσως θὰ κατώρθωνε νὰ λάβῃ παρ' αὐτῶν ἀποζημίωσιν τινα, ἐπώλησε τὰ ἐπιπλά της καὶ παραλαβοῦσα καὶ ἐμὲ ἦλθεν εἰς Παρισίους.

»Μόλις ὅμως ἔλθοῦσα ἡ δύσμοιρος ὑπερεβδομηκοντούτις μάμμη μου ἠσθάνησε· ὁ κόπος τοῦ ταξειδίου καὶ ἡ παραχῆ ἕνεκα τῆς ἀπωλείας τῶν χρημάτων της, μᾶλλον δὲ ἴσως ἡ περὶ τοῦ μέλλοντός μου ἀνησυχία της συνετέλεσαν εἰς τὸ νὰ τὴν καταβάλωσι.

»Χάριν τῆς προσφιλοῦς μοι ἀσθενοῦς ἀφῆσαμεν κατὰ διαταγὴν τοῦ ἱατροῦ τὸ ἀθλιὸν δωμάτιον, ὅπερ κατέχομεν ἐν τινι ξενοδοχείῳ, καὶ ἐνοικίασαμεν δύο μικρὰ δωμάτια κατὰ τὴν νέαν ὁδὸν Κοκενάρδ, τὰ ὁποῖα ἐστόλισα ὅπως ὅπως· ἀλλὰ δυστυχῶς ὅμως ἡ μικρὰ χρηματικὴ παρακαταθήκη μας εὐρέθη σχεδὸν ἐξηντλημένη.

»Καθ' ὑπαγόρευσιν τῆς μάμμης μου ἔγραψα πλείστας ἐπιστολάς πρὸς τοὺς συγγενεῖς τοῦ συμβολαιογράφου, οὐδεμίαν ὅμως ἐλάβομεν ἀπάντησιν· βλέπουσα λοιπὸν ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἐμένομεν ἀνευ ὀβολοῦ, ἐσκέφθην ὅτι ἀπόλυτος παρίστατο ἀνάγκη νὰ εὑρῶ ἐργασίαν· εἰζευρὼ νὰ ράπτω, νὰ κεντῶ, νὰ πλέκω, ἀλλὰ δὲν ἔχω γνώρισμόν τινα ἐν Παρισίῳ, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἔχουν ἐμπιστοσύνην, φαίνεται, εἰς ἐμὲ, καθόσον οὐδεὶς ἐξ ἐκείνων πρὸς τοὺς ὁποίους ἀπετάθην ἠθέλησε ποτὲ νὰ μοὶ δώσῃ ἐργασίαν, ὥστε εἰς οὐδὲν μὲ ὠφέλησε τὸ θάρρος καὶ ἡ καλὴ μου θέλησις.

»Μοὶ ὑπέδειξαν ἐργαστήριόν τι, ἔνθα ἦτο δυνατὸν νὰ μὲ δεχθῶσιν, ἀλλ' ἔπρεπε ὅμως νὰ ἀφίνω μόνην ἐπὶ δώδεκα καὶ πλέον ὥρας καθ' ἐκάστην τὴν ἀσθενῆ μου, πράγμα ἀδύνατον· ἠδυνάμην ἐπίσης νὰ παραδίδω μαθήματα γαλλικῆς, ἀγγλικῆς, γερμανικῆς καὶ μουσικῆς προσέτι, τάχιστα ὅμως ἐνόησα ὅτι ἐπίσης καὶ περισσότερον μάλιστα δύσκολον εἶναι τὸ ἐπάγγελμα τῆς διδασκαλίσης ἢ τὸ τῆς ραπτρίας».

»Ἀπὸ τινων στιγμῶν ἡ φωνὴ τῆς νεάνιδος προφανῶς εἶχεν ἐξασθενήσει, εἰς τὸ μέρος ὅμως τοῦτο τῆς διηγήσεώς της ἐντελῶς ἐξέλιπεν· ἐστήριξεν ἰσχυρῶς τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους της, οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐκλείσθησαν κατὰ τὸ ἦμισυ, ἐκλονήθη, καὶ ἔπεσε σχεδὸν λιπόθυμος εἰς τοὺς βραχίονας ἐνὸς ἐκ τῶν κλητῆρων.

Οἱ τῆς θλιβερᾶς ταύτης σκηνῆς μάρτυρες ἐθεώρησαν ἀλλήλους· ἐπὶ τὸν τῶς σκυθρωπῶν προσώπων τῶν ἀνεγίνωσκέ τις ἦδη τὴν συμπάθειαν.

Εἰς τῶν κλητῆρων ἐφέλλισε τὴν θλιβερὰν λέξιν.

Ἡ πεῖνα!

Τοποθετήσας τὴν δυστυχῆ νεάνίδα ἐπὶ ἀνακλίντρον ὁ ἀστυνόμος ἤνοιξε σκευοθήκην, ἔνθα εἶδεν οἶνον καὶ ζάχαριν, ἐν ᾧ δὲ παρεσκευάζε ποτὸν δι' αὐτὴν προσκαλέσας τὸν ὑπηρετὴν του,

— Σπεῦσον, εἶπεν, εἰς τὸ πλησιέστερον ξενοδοχεῖον καὶ φέρε θερμὸν ζωμόν.

Ῥοφήσασα ἡ νεάνις ὀλίγον οἶνον μετὰ ζαχάρους ἠσθάνθη ἑαυτὴν καλλίτερα, τὸ δὲ βλέμμα της ἐδείκνυε πόσον συνεκινήθη διὰ τὴν περιποίησιν ταύτην.

— Δὲν ἔφαγες λοιπὸν σήμερον; ἠρώτησεν αὐτὴν ὁ ἀστυνόμος.

— Οὔτε χθές, κύριε, ἀπήνητησεν αὐτὴ.

— ὦ! δυστυχῆς κόρη! ἐψιθύρισεν ἐκεῖνος, καὶ ἡ φωνὴ του ἐγένετο ἡμερωτέρα.

— Καὶ πῶς εἶσαι τώρα;

— Πολὺ καλλίτερα, κύριε.

— Αἰσθάνεσαι ἑαυτὴν ἀρκούντως ἰσχυράν, ὥστε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν διήγησίν σου;

— Μάλιστα, κύριε.

— Προσφιλὴς κόρη, εἶπεν ὁ ἀστυνόμος, ὁ νόμος εἶναι ἀκαμπτος ἐν τῇ ἀσθηρότητί του, ὑπάρχουσιν ὅμως περιστάσεις, καθ' ἃς ἡ πολλὴ ἀσθηρότης του μετριάζεται. Ἄν ὅ,τι μέχρι τούδε εἶπες ἦναι ἀληθές, ὁποῖονδήποτε καὶ ἂν ἦναι τὸ σφάλμα σου, ἡ δικαιοσύνη θὰ φανῇ συμπαθὴς καὶ ἐπιεικῆς· ἐξακολούθει, σὲ ἀκούομεν.

— Κύριε ἀστυνόμε, ὑπέλαβεν ἡ νεάνις, οὐδέποτε ἐν τῇ ζωῇ μου ἐψεύσθην, ὅ,τι σὰς διηγήθην εἶναι ἡ θλιβερὰ ἀλήθεια. Προσπαθοῦσα νὰ μὴ δεινώσω τὴν θέσιν τῆς μάμμης μου, ἐξηκολούθησεν, ἐθεώρησα χρέος μου νὰ τῇ ἀποκρύψω τὴν κατάστασίν μας· ὅταν ὅμως ἐξώδευσα καὶ τὸν τε-

λευταῖον ὄβολον, ἠναγκάσθην νὰ ὁμολογήσω τὰ πάντα εἰς αὐτήν· ἡ στιγμή ἐκεῖνη ὑπῆρξεν εἰς ἐμὲ λίαν σκληρά. «Βλέπω ὅτι οὐδεμίαν ἔχομεν πλέον ἐλπίδα, μοι εἶπεν ἡ μάμμη μου· ὁ Θεὸς μολαταῦτα εἶναι μέγας καὶ θὰ μᾶς εὐσπλαγχνισθῇ... Ἀναμένονσαι τὴν ἐκ τῆς θεῖας Προνοίας βοήθειαν δυνάμεθα νὰ ἐνεχυριάσωμεν ὅτι πολυτίμων ἔχομεν καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ ἐνδύματά μας. Διὰ νὰ εὖρης λοιπὸν χρηματικὸν τι ποσὸν, πώλησον ἡ δὸς ἐνέχυρα τὰ πάντα, νὰ μὴ ἀποθάνῃς τῆς πείνης, προσφιλεστάτη μου· τοῦτο μόνον σοὶ παρατηρῶ, προσέθετο, ὅτι μεταξὺ τῶν πολυτίμων κοσμημάτων ὑπάρχει δακτυλίδιον, τὸ ὁποῖον, πωλούμενον, αὐτὸ μόνον δύναται νὰ μᾶς χορηγήσῃ τὰ πρὸς διατροφήν δι' ἕν ἔτος καὶ πλέον· τὸ δακτυλίδιον ὅμως τοῦτο εἶναι ἐνθύμισις τοῦ συζύγου μου καὶ πάππου σου, καὶ δὲν θέλω κατ' οὐδένα λόγον, Διμιλιανῆ μου, νὰ χωρισθῶ ἀπ' αὐτοῦ· τὸ δακτυλίδιον τοῦτο μὴ τὸ ἐγγίσης».

Ὁ ἀστυνόμος ἀπενίστας τὸν χρυσοχόον, ἠρώτησε τὴν νεάνίδα·

— Καὶ τὸ δακτυλίδιον εἶναι τοῦτο ἐδῶ ;

— Μάλιστα, κύριε, ἀπήντησεν αὐτῇ· ἐναντίον τῆς ἀπαγορεύσεως τῆς μάμμης μου τὸ ἐπῆρα σήμερον τὸ πρῶτ' νὰ τὸ πωλήσω. Ἄ! ἐὰν εἰξεύρετε! . . .

Λυγμοὶ ἐκ νέου διέκοψαν τὸν λόγον τῆς νεάνιδος, ἥτις μετὰ τινὰς στιγμὰς ἐπανέλαβεν·

»Ἐξαιρέσει τῶν ἀπολύτως ἀναγκάων ἀσπροβροχῶν, τὰ πολυτίμα τῆς μάμμης μου ἀντικείμενα, τὰ ἐνδύματά της, ὡς καὶ τὰ ἰδικά μου, μετέβησαν τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο εἰς τὸ Ἐνεχυροδανειστήριον τοῦ προασιεῖου Μονταμάρ· ὁ χειμὼν εἶχεν ἐπέλθει ὦ! ὀφρικώδης εἰς τοὺς πτωχοὺς χειμῶν! Προχθὲς διὰ τῶν τελευταίων ὄβολων ἠγόρασα ἕνα ἄρτον, ὀλίγα ξύλα καὶ βόειον κρέας διὰ τὸν ζωμὸν τῆς μάμμης μου, ἡ ὁποία ἔφαγε καὶ χθὲς καὶ σήμερον ἀκόμη τὸ πρῶτ' τὸ τελευταῖον τεμάχιον τοῦ ἄρτου εἰς τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ζωμοῦ· ἐγὼ δὲν ἠσθάνομην πείναν. Τὴν ἐσπέραν τῆς χθὲς μὴ ἔχουσα πλέον ξύλα δὲν ἠναψα πυρὰν· τὴν νύκτα οἱ ὀλολυγμοὶ τῆς μάμμης μου μ' ἐξύπνισαν αἰφνιδίως· οἱ ὀδόντες της ἔτριζον· τὴν ἠγγισα καὶ ἦτο ψυχροτέρα τοῦ πάγου· ἐξῆπλώθη τότε πλησίον της καὶ τὴν ἐπῆρα εἰς τοὺς βραχίονάς μου νὰ τὴν θερμάνω».

Οἱ δύο κλητῆρες ἀκούσαντες τὰς τελευταίας λέξεις τῆς νεάνιδος ἀπεχώρησαν εἰς γωνίαν τινα τοῦ γραφείου, ἵνα κρύψωσι τὰ δάκρυά των.

»Βλέπουσα τὴν μάμμη μου τόσω ὑποφέρουσαν, ἐξηκολούθησεν ἡ νεάνις, ἔγεινα ἐξω φρενῶν, καὶ λησμονήσασα τὰ πάντα συνέλαβον τὴν ιδεάν νὰ πωλήσω τὸ δακτυλίδιον. . . .

»Διηυθέτησα ὅσῳ ἠδυνήθην καλλίτερα τὴν μάμμη μου εἰς τὴν κλινὴν της, καὶ διὰ νὰ μὴ αἰσθανθῇ πολὺ κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου ψυχός,

ἔθεσα ἐπ' αὐτῆς τὴν σινδόνην καὶ τὸ ἐφάπλωμα τῆς κλίνης μου, χωρὶς δὲ νὰ μὲ παρατηρήσῃ, ἐπῆρα τὸ δακτυλίδιον καὶ ἐξῆλθον. Ἴδου ἡ ἄλη ἀλήθεια, κύριε ἀστυνόμει· ἀλλὰ τώρα βλέπω ὅτι δὲν ἔπραξα καλῶς. . . Ἡ μάμμη μου ὅμως θ' ἀποθάνῃ τῆς πείνης καὶ τοῦ ψυχούς, καλῶς καὶ ἐγὼ ἡ ἰδία. . . Πλησίον τοῦ παναγίου Θεοῦ τότε θὰ παύσωσι πλέον τὰ δεινά μας καὶ θὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς!»

— Κόρη μου, εἶπεν ὁ ἀστυνόμος μετὰ γλυκύτητος καὶ διὰ φωνῆς μαρτυρούσης τὴν συγκινησίν του, ἂν καὶ πεπεισμένος περὶ τῆς ἀληθείας τῶν ὧσαν εἶπες, δὲν δύναμαι μολαταῦτα ἀμέσως νὰ σὲ ἀπολύσω, θὰ σὲ κρατήσω λοιπὸν ἐνταῦθα μίαν ἢ δύο ἀκόμη ὥρας.

— Καὶ ἡ μάμμη μου, κύριε! ἀνέκραξεν ἡ κόρη κλαίουσα.

— Μὴ ἀνησυχῆς περὶ αὐτῆς, καθόσον ἀμέσως θὰ μάθῃ...

— ὦ! κύριε, ἂν μάθῃ ὅτι συνελήφθην ὑπὸ τῶν κυρίων τούτων, θὰ μὲ νομίση περισσώτερον ἔνοχον, καὶ τοῦτο δύναται νὰ τὴν θανατώσῃ.

— Δὲν θὰ τῇ εἴπωσι τίποτε. Θὰ σοὶ φέρωσι τώρα ζωμὸν καὶ ὅτι ἄλλα ζητήσης νὰ προγευματίσης ἐδῶ ἐν τῷ γραφείῳ μου, καθόσον ἔχεις μεγίστην ἀνάγκην προγεύματος. . . .

Στρεφόμενος ἔπειτα πρὸς τὸν χρυσοχόον τῷ εἶπε·

— Λοιπὸν ;

— Ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἐνοῶ τίποτε.

— Εἴθε βέβαιος ὅτι δὲν ἀπατάσθε ;

— ὦ! βεβαιότατος, κύριε.

— Ὑπάρχει μέσον τι, διὰ τοῦ ὁποίου νὰ σαφηρισθῇ εὐθὺς ἡ ὑπόθεσις; θὰ στείλω νὰ προσκαλέσω τὸν πελάτην σας κύριον Δεσβίνον.

— Ἄν θέλετε, κύριε ἀστυνόμει, πηγαίνω ἐγὼ ὁ ἴδιος.

— Δὲν ἐτόλμων νὰ σᾶς τὸ ζητήσω, κύριε, πράγματι ὅμως προτιμῶ τοῦτο.

Τοῦ χρυσοχόου ἐξεληθόντος, ὁ ἀστυνόμος ἀπέλυσε τοὺς κλητῆρας, καλέσας δὲ τὸν γραμματέα του, «Θὰ μεταβῆτε παρευθὺς, τῷ εἶπεν, εἰς τὴν νέαν ἑδὸν Κοκενάρδ ἀριθ. 18 νὰ λάβητε ἀκριβεστάτας πληροφορίες περὶ μιᾶς προβεβηκυίας ἀσθενοῦς κυρίας, ὀνομαζομένης Δαγγλάδ. . . .

— Δὲν ὀνομάζεται οὕτω ἡ μάμμη σου, κόρη μου ;

— Μάλιστα, κύριε.

— Θὰ λάβητε λίαν ἀκριβεῖς πληροφορίες περὶ τῆς κυρίας Δαγγλάδ καὶ περὶ τῆς ἐγγωνῆς αὐτῆς, δὲν θὰ εἶπατε ὅμως τίποτε, ἀπολύτως τίποτε, ἐξ οὗ νὰ ὑπονοηθῇ ὅτι δι' οἰονδήποτε λόγον ἡ νέα ἐδῶ διατελεῖ ὑπὸ κράτησιν. Πιθανὸν ἡ κυρία Δαγγλάδ νὰ εὐρίσκειται εἰς τοιαύτην κατάστασιν, ὥστε νὰ τῇ εἶναι ἀναπόφευκτος βοήθεια ἄμεσος. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει λάβετε εἰκοσι φράγκα διὰ τὰς μᾶλλον κατεπειγουσας

ανάγκας· θέλετε δώσει διαταγὰς, χωρὶς νὰ δηλώσετε τίς εἶσθε, νὰ μὴ λείψῃ τίποτε ἀπὸ τὴν ἀσθενῆ, ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου δὲ τούτου ἀφίεμαι καθ' ὄλοκληρίαν εἰς τὴν ἰκανότητά σας· ἀνάγκη νὰ εὔρητε γυναῖκά τινα, ἥτις νὰ διαμείνῃ παρὰ τῆ κυρία Δαγγλάδ καὶ περιποιηθῇ αὐτὴν κατὰ τὴν ἀπουσίαν τῆς ἐγγονῆς τῆς. Ἐνοήσατε;

— Μάλιστα.

— Σπεύσατε λοιπὸν, φίλε μου, καὶ μὴ χάσετε μήτε στιγμήν.

— ὦ! κύριε, κύριε, ἀνέκραξεν ἡ Διμιλιανῆ, στρέφουσα πρὸς τὸν ἀστυνόμον τοὺς πλήρεις εὐγνωμοσύνης ὀφθαλμούς τῆς, πόσον εἶσθε καλός!

— Οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι, τέκνον μου, μόνον εἰς τοὺς ἐγκληματίας εἶναι ἐπιφοβοί, ἀπάντησεν οὗτος.

Ἡ νεανὺς ἔλαβε τὴν χεῖρά του καὶ ἐπέθηκεν ἐπ' αὐτῆς τὰ χεῖλη τῆς.

— Ἡ παρούσα ὑπόθεσις εἶναι λίαν μυσηριώδης, ἐσκέφθη ὁ ἀστυνόμος, ἀφεύκτως ὅμως ἡ νεανὺς αὐτὴ δὲν εἶναι ἔνοχος.

Δ'

Ὁ γραμματεὺς τῆς ἀστυνομίας εἰσελθὼν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ οἰκοφύλακος τῆς νέας ὁδοῦ Κοκενάρδ καὶ μὴ εὐρὼν αὐτὸν ἐκεῖ, ἠρώτησε τὴν σύζυγόν του ἂν ἐν τῷ οἴκῳ κατοικεῖ κυρία τις ὀνομαζομένη Δαγγλάδ, καταρατικῶς δὲ ταύτης ἀποκριθεῖσας, εἶπεν εἰς αὐτὴν ὅτι θὰ τῆ ἦτο εὐγνώμων ἂν τῷ ἐδίδοε πληροφορίας τινὰς περὶ τῆς ἐν λόγῳ κυρίας.

— Εὐχαρίστως, ἀπεκρίθη ἡ τοῦ οἰκοφύλακος σύζυγος, ἀλλὰ σχεδὸν δὲν τὴν γνωρίζω, ἀπλῶς μόνον ἤμπορῶ νὰ σὰς πληροφορήσω, ὅτι εἶναι γεροντίσσα, ὅτι ἦλθεν ἀπὸ κάποιαν ἐπαρχίαν, ὡς φαίνεται, ὅτι εἶναι ἀσθενῆς, καὶ ὅτι ἀφ' ὅτου εὐρίσκεται ἐδῶ, τέσσαρας τῶρα μῆνας, δὲν πιστεύω νὰ κατέβηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι.

— Γνωρίζετε εἰς ποίαν χρηματικὴν κατάστασιν εὐρίσκεται;

— Ἐπάνω κάτω, διότι δὲν εἶναι δὴ καὶ δύσκολον νὰ τὸ ἐννοήσῃ κανεὶς· ἡ κυρία αὐτὴ, κύριέ μου, ὑποφέρει ἀπὸ δυστυχίαν, καὶ Κύριος οἶδεν ἂν ἔχει καὶ τὸ καθημερινόν τῆς· ναὶ μὲν ἐνοίκια εἰς τὸν ἰδιοκτήτην δὲν χρωστέι, ἀλλὰ πρέπει νὰ εἰξεύρετε ὅτι ὁ σύζυγός μου τῆς τὰ ἐζήτησεν ἐμπρὸς καὶ τὰ ἔδωκεν ἐκείνη· τὰ μεταξωτά τῆς, τὰ κασιμίριά τῆς, καὶ δὲν ἤξεύρω τί ἀκόμη, ὅλα τὰ ἔβαλαν ἐνέχυρα, ἀλλὰ τί μὰς μέλει, αὐτὴ ἔχει ἀκόμη ἀρκετὰ ἐπιπλα διὰ νὰ πληρωθῶμεν μέλλοντα ἐνοίκια· τέλος πάντων σὰς λέγω, Κύριε, καὶ πάλιν ὅτι ἀπ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ πέρα εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ ἐννοήσῃ τὴν δυστυχίαν τῆς.

— Ἡ κυρία Δαγγλάδ δὲν εἶναι μόνη, ὡς μοι εἶπον.

— Ὅχι, ἔχει μαζί τῆς τὴν θυγατέρα ἢ νὰ

εἰπῶ καλλίτερα τὴν ἐγγονὴν τῆς, εὐμορφῆ ξανθοῦλα ζωὴ νᾶχνη, μὰ ἀλήθεια εἶναι καὶ λιγάνε 'περήφανη κοπέλλα, δὲν βγάζει ἄχνη ἀπὸ τὸ στόμα τῆς, δὲν 'μιλεῖ εἰς κἀνένα.

— Δὲν τὸ κάμνει ἀπὸ ὑπερηφάνειαν ἴσως, κυρά μου· ἡ δυστυχία πολλάκις κάμνει βωβὸν τὸν φιλότιμον ἄνθρωπον.

— Δὲν εἶναι παράξενον, κύριε· ὅπως δῆποτε ἡ μικρὴ αὐτὴ εἶναι πολὺ καλὴ κόρη, δὲν 'ξεύρετε πόσον φροντίζει διὰ τὴν γρατὰν μάμμην τῆς, καὶ ἔπειτα εἶναι φρόνιμη, τιμιά

— Σὰς εὐχαριστῶ, κυρά, διὰ τὰς πληροφορίες σας, σὰς λέγω δὲ ὅτι εἶμαι ἐπιφορτισμένος νὰ συνδράμω τὰς δύο δυστυχεῖς αὐτάς γυναῖκας.

— Χαίρω πολὺ, κύριε. Δὲν εἴμπορῶ παρὰ νὰ ὁμολογήσω, ὅτι ὠραίαν τῆ ἀληθείᾳ πράξιν σὰς ἐπεφόρτισαν νὰ κάμετε.

— Εἶναι δυνατόν νὰ ἴδω τὴν νεάνιδα;

— Αὐτὴν τὴν ὥραν ὄχι· ἐβγήκε τὸ πρωτὸ καὶ ἀκόμη λείπει ἔξω· νομίζω—καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ μὴ γείνη λόγος—ὅτι ἐπήγες νὰ εὔρη χρήματα, διότι οὔτε ξύλα εἶδα νὰ ἀγοράσουν οὔτε ἄλλο τίποτε, καὶ στοιχηματίζω ὅτι οὔτε ψωμί ἔχουν οὔτε φωτιάν μὲ αὐτὸν μάλιστα τὸν κακοφύζικόν καιρὸν.

— Ἀλλὰ τοιαύτη δυστυχία εἶναι φρικώδης!

— Φρικώδης καὶ φρικώδης, τί λόγος; κύριε.

— Φρονῶ ὅτι δὲν ἀπατώμαι πιστεύων ὅτι εἶσθε ἐξαίρετος γυνή

— Ὁ σύζυγός μου καὶ ἐγὼ, κύριε, ἐν ἐλάττωμα μόνον ἔχομεν, ὅτι εἴμεθα πολὺ πτωχοὶ καὶ ἡμεῖς.

— Εἰς τρόπον ὥστε καλλίτερον δύνασθε νὰ ἐννοήσητε τὴν δυστυχίαν τῶν ἄλλων. Θὰ σὰς παρακαλέσω λοιπὸν νὰ παρατηρήσητε τίνος πράγματος ἔχει ἀνάγκη ἡ κυρία Δαγγλάδ, διὰ νὰ συσκεφθῶμεν τί πρέπει νὰ γείνη.

— Καλὸν θὰ ἦτο, νομίζω, νὰ περιμεινῶμεν τὴν μικρὴν.

— Ὅχι, διότι πιθανὸν νὰ βραδύνη, καὶ ἂν, ὡς ὑποθέτετε, ἡ πτωχὴ ἀσθενῆς στερεῖται πυρᾶς καὶ ἔχει ἀνάγκη τροφῆς, ἀπάνθρωπον καὶ ἀποτρόπαιον θὰ ἦτο νὰ τὴν ἀφήσωμεν νὰ περιμείνῃ ἐπὶ πλέον.

Χωρὶς νὰ ἐπιφέρῃ πλέον παρατηρήσεις ἡ οἰκοφύλαξ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου τῆς καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν κλίμακα.

— Διμιλιανῆ, εἶσαι σύ; ἠρώτησε διὰ τῆς βραχνῶδους φωνῆς τῆς ἡ ἀσθενῆς, ἀκούσασα τὴν θύραν ἀνοιγομένην.

— Δὲν εἶναι ἡ ἐγγονὴ σας, κυρία, ἀπεκρίθη ἡ οἰκοφύλαξ πλησιάσασα πρὸς τὴν κλίνην.

— Ἄ! εἶσθε ἡ οἰκοφύλαξ; εἶπεν ἡ ἀσθενῆς στρεφομένη κατὰ τὸ ἦμισυ.

— Μάλιστα, καὶ ἔρχομαι νὰ σὰς ἴδω.

— Εἶσθε πολὺ καλὴ, κυρία, καὶ σὰς εὐχαριστῶ· ἀλλὰ ποῦ εἶναι ἡ ἐγγονὴ μου;

— Ἐπήγεν ἔξω.

— Μάλιστα τὸ γνωρίζω, καὶ ὑποθέτω τὸν σκοπὸν, δι' ὃν ἐξῆλθε.

— Δὲν θὰ ἀργήσῃ νὰ ἐπιστρέψῃ.

— ὦ! πρὸ πολλοῦ ἐξῆλθε, πρὸ πολλοῦ!

— Ἄν ἔχετε τίποτε ἀνάγκη, κυρία, εἶπατέ το εἰς ἐμὲ καὶ θὰ σᾶς τὸ δώσω.

Ἡ ἀσθενὴς ἐξαγαγούσα τῆς κλίνης τὴν ἰσχυρὴν χεῖρά της ἔδειξε τὴν ἄνευ πυρᾶς ἐστίαν.

— Τίποτε πλέον, τίποτε, εἶπε διὰ σπασμωδικῆς φωνῆς· καὶ χθὲς καὶ σήμερον δὲν ἔφαγεν ἡ ἐγγονή μου! . . . Θεέ μου, Θεέ μου! ὑπάρχουσι λοιπὸν ἐν Παρισίοις δυστυχεῖς ἀποθνήσκοντες τῆς πείνης!

— Μάλιστα ὑπάρχουσιν ὅμως καὶ γενναῖαι καρδίαι, ἐρχόμεναι εἰς ἀνακούρισιν τῆς δυστυχίας τῶν.

— Δὲν τὰς γνωρίζομεν, εἶπε μετὰ θλίψεως ἡ ἀσθενὴς.

— Ἀδιάφορον· πρέπει νὰ στηρίζετε τὰς ἐλπίδας σας εἰς αὐτάς· σᾶς ἀφίνω καὶ ἀμέσως ἐπιστρέφω· θὰ σᾶς ἀνάψω καλὴν φωτιάν, τὸ ψῦχος εἶναι δριμύ, καὶ θὰ σᾶς φέρω ἔπειτα παχὺν ζυμὸν καὶ ἡμισυ ὀρνιθίον ψητὸν καὶ κρασί παλαιόν.

— Χρειάζονται χρήματα δι' ὅλα ταῦτα, καὶ . . . ἄς ἀναμείνωμεν τὴν Αἰμιλιανήν.

— Ἀφήσατέ με, σᾶς παρακαλῶ, νὰ κάμω ὅ, τι μὲ ἐφώτισεν ὁ Θεὸς καὶ μὴ ἀνησυχεῖτε.

Ἡ οἰκοφύλαξ ἐξελθούσα, κατῆλθεν ἀνά τῆσσας τὰς βαθμιδας τῆς κλίμακος.

— Λάβετε εἰκοσι φράγκα, τῇ εἶπεν ὁ γραμματεὺς, ἀκούσας τὴν ἐκθεσίαν της· ἀγοράσατε ταχέως ἄνθρακας, ξύλα, τροφίμα, φάρμακα καὶ ὅ, τι τέλος χρειασθῆ· μέχρι τῆς ἐπανόδου τῆς νεάνιδος μείνε πλησίον τῆς γραίας μάμμης της, καὶ περιποιήσου αὐτὴν, ὅ ἄνταμειφθῆς δὲ διὰ τοὺς κόπους σου· νὰ μείνω ἡσύχως;

— Μάλιστα, κυρία, θὰ πράξω διὰ τὴν δυστυχῆ ταύτην γυναῖκα ὅ, τι θὰ ἔπραττον διὰ τὴν ἰδίαν τὴν μητέρα μου.

— Ἐχει καλῶς, εἶπεν ὁ γραμματεὺς ἀπερχόμενος, πιθανὸν τὴν ἐσπέραν νὰ ἐπανέλθω.

Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας μεγάλη πυρὰ ἔλαμπεν ἐν τῇ ἐστίᾳ τοῦ θαλάμου τῆς κυρίας Δαγγλάδ, ἥτις καθημένη ἐπὶ τῆς κλίνης ἐξωγόνει τὸν ἀδύνατον στόμαχόν της τρώγουσα πτέρυγα ὀρνιθίου, καὶ πίνουσα ὀλίγον κατ' ὀλίγον ποτήριον παλαιοῦ οἴνου· ἀνὰ πᾶσαν δὲ στιγμήν ἐπανελάμβανε· «Διατί λοιπὸν δὲν ἐπανέρχεται ἡ Αἰμιλιανή;»

Ε'

Εἶχε παρατεθῆ τὸ πρόγευμα ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ κυρίου Δεσβίνου, ἅπανα δ' ἡ οἰκογένεια παρεκάθητο εἰς τὴν τράπεζαν, πλὴν ἐνὸς ἐκ τῶν μελῶν αὐτῆς, ὅπερ δι' ὀλίγας ἡμέρας ἦτο μακρὰν τῶν Παρισίων.

Ἡ οἰκογένεια αὕτη ἀπετελεῖτο ἐκ πέντε

προσώπων· τοῦ κυρίου Δεσβίνου πάππου, ὄγδοου κωντούτους γέροντος, τοῦ υἱοῦ του, ἀπόντος προσωρινῶς, τῆς νύμφης του, καὶ τῶν δύο ἐγγόνων του, τοῦ Ἰουλιανοῦ, ὑψηλοῦ καὶ ὠραίου εἰκοσιπενταετοῦς νέου, καὶ τῆς Ἐρρικέτης, χαριεστάτης καὶ εὐμορφοτάτης δεκαοκτῶ μόλις ἐτῶν νεάνιδος.

Ὁ πάππος, ὅστις περιστοιχίζετο ὑπὸ τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς ἀγάπης τῶν τέκνων του, ἦτο ἀπὸ τινῶν ἐτῶν ἀνάπηρος· δις προσβληθεὶς ὑπὸ παραλυσίας εἶχε χρεῖαν νὰ τὸν ἐνδύσῃ καὶ νὰ τῷ δίδωσι νὰ τρώγῃ, ὡς μικρὸν παιδίον· τὴν τελευταίαν ταύτην ὑπηρεσίαν εἶχον ἀναλάβει ἀλληλοδιαδόχως ὁ ἀδελφὸς καὶ ἡ ἀδελφή, οἵτινες τὴν ἐξεπλήρουν μετὰ φιλοστόργου μερίμνης.

Σχεδὸν δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ὁμιλήσῃ ὁ γέρον, ἐκ τοῦ ζῶηροῦ ὅμως καὶ λάμποντος βλέμματός του, ἐνόει τις ὅτι ἡ εὐφυΐα καὶ ἡ σκέψις δὲν εἶχον σβεσθῆ εἰς τὸ εὐρὺ καὶ ὑπὸ λευκῶν τριχῶν κεκαλυμμένον αὐτοῦ μέτωπον.

Ὁ γέρον οὗτος εἶχεν ἐντελῶς ἐκπληρώσει τὴν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἀποστολήν του. Ἰδρυτῆς ἐνὸς τῶν μάλλον σπουδαιοτέρων τῶν Παρισίων ἐμπορικῶν οἰκῶν εἶχεν ἀγαπήσει πολὺ τὴν ἐργασίαν, ἥτις καὶ τῷ ἀπέφερε περιουσίαν πλέον τῶν δύο ἑκατομμυρίων φράγκων.

Ἵππρέτης εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐστιατόριον, καὶ πλησιάσας τὴν κυρίαν Δεσβίνου εἶπεν αὐτῇ ὅτι ὁ κύριος Γ. . . χυσιανός ἐπεθύμει νὰ τῇ ὁμιλήσῃ.

— Δὲν δυνάμεθα νὰ ἐφαρμόσωμεν διὰ τὸν κύριον Γ. . . τὴν ἐθιμοτυπίαν, εἶπεν ἡ κυρία· εἰσάγαγέ τον.—Τούτου δ' εἰσελθόντος, «εἰς τί ὀφείλομεν τὴν εὐχαρίστησιν τῆς ἐπισκέψεώς σας;» ἠρώτησεν αὐτόν.

— Εἰς ὅλους ἑκτακτον συμβάν, κυρία.

— Συμβάν ἑκτακτον, ὅπερ μᾶς ἐνδιαφέρει;

— Πολὺ μάλιστα, κυρία.

— Εἶπατέ μας ταχέως περὶ τίνος πρόκειται.

— Τὴν πρῶτην ταύτην νεάνις τις πτωχότατα ἐνδεδυμένη εἰσῆλθεν εἰς τὸ κατάστημά μου νὰ μοὶ πωλήσῃ ἓν δακτυλίδιον· ἐξετάζων τὸ κόσμημα τοῦτο, τὸ μέγεθος καὶ ἡ ὠραιότης τοῦ ἀδάμαντος τοῦ ὁποίου μοὶ εἶχον προξενήσει κατ' ἀρχὰς ἐντύπωσιν, ἀνεγνώρισα τὸ δακτυλίδιον, ὅπερ ὁ σύζυγός σας κύριος Δεσβίνος μοὶ ἔδωκε τὸ παρελθὸν ἔτος νὰ διορθώσω καὶ καθαρίσω.

— Ἀδύνατον, κύριε. Ὅτι ἀπώλεσα τὸ κόσμημα τοῦτο οὐδὲν δύναμαι νὰ ὑποθέσω, καθὼς σπανιώτατα τὸ φορῶ· περὶ τῆς τιμιότητος δὲ τῶν ὑπηρετῶν μου οὐδεμίαν ἔχω ἀμφιβολίαν, ὥστε δὲν πιστεύω ὅτι μοὶ ὑπέξηρέθη ὑπὸ τίνος αὐτῶν· ἂν δ' ἄλλως ἐχάνατο τὸ δακτυλίδιον, ἀμέσως ἤθελον τὸ παρατηρήσει, καθὼς πάντες θεωροῦμεν αὐτὸ ὡς σεβαστὸν κειμήλιον· πλὴν τούτου ἂν κλέπτης τις ἔθετε χεῖρα εἰς τὸ κιβωτίδιον, ὅπου κρύπτω τὰ κοσμήματά μου, δὲν θὰ ἤρκαίτο

βέβαια παραλαμβάνων μόνον αὐτὸ, πρὶν δ' ἢ βεβαιώσω ὑμᾶς, ὅτι τὸ δακτυλίδιον μου εὐρίσκαται μεταξύ τῶν κοσμημάτων μου, νομίζω ὅτι δύναμαι νὰ σᾶς εἶπω μετὰ θετικότητος, ὅτι ἠπατήθητε ἕνεκα τῆς ὁμοιότητος.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, κυρία, ἡ ὁμοιότης θὰ ἦτο λίαν παράδοξος· παρατήρησας ὅτι τὸ δακτυλίδιον εἶχεν ἐλαττήριον εἰς τὴν ἕνδασιν, ἀνήγειρα τὸν ἀδάμαντα καὶ ἀνέγνωσα τῇ βοήθειά τοῦ φακοῦ μου τὰς λέξεις ταύτας:

«*Ἐρρήμισις—20 Μαῖου 1822*».

— Πράγματι, κύριε, εἶναι λίαν παράδοξον, εἶπεν ἡ κυρία Δεσβίνου.

— Ὄ! Ὄ! ἐψιθύρισεν ὁ γέρον, αὐτίκως ἡ συνήθως ἤρεμος φυσιογνωμία ἐξφορονήθη καὶ τὸ βλέμμα ἀπήστραψεν.

— Ἐρρήκῃ, ὑπέλαβεν ἡ κυρία Δεσβίνου, ὑπάγε εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ἂν δ' εὕρῃς εἰς τὸ ἐξ ἐβένου κιβωτιδίον μου τὸ δακτυλίδιον, φέρε το.

— Ἡ νεᾶνις σπεύσασα ἐπανήλθε μετὰ τινὰς στιγμὰς φέρουσα τὸ δακτυλίδιον.

— Ὁ χρυσοχόος καταπεπληγμένος ἐκυψε τὴν κεφαλὴν.— Ὄ! ὅτι ἐπράξα εἶναι μισαρὸν! ἐψιθύρισεν ἔν τούτοις δὲν ἠδύναμην νὰ μαντεύσω...

Κατορθώσας ὁ γέρον διὰ δυνάμεως, ἣν δὲν ἠδύνατό τις νὰ περιμείνῃ παρ' αὐτοῦ, νὰ ἐγειρῇ τὸν βραχίονά του καὶ νὰ λάβῃ ἐκ τῆς χειρὸς τῆς νύμφης του τὸ δακτυλίδιον, ἔφερεν αὐτὸ εἰς τὰ χεῖλη του, ἀνακράζας «*Δαγγλάδ, Δαγγλάδ!*»

— Δαγγλάδ, ἐπανελάβεν ὁ χρυσοχόος, εἶναι τὸ ἐπώνυμον τῆς νεάνιδος.

— Ὁ γέρον ἐκινήθη μετὰ δυνάμεως ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου του.

— Κυρία, ὑπέλαβεν ὁ χρυσοχόος, ἀπατηθεὶς, ὡς προσίπατε, ἐκ τῆς καταπληκτικῆς ὁμοιότητος τῶν δύο τούτων κοσμημάτων, ἐνήργησα τὴν σύλληψιν τῆς δυστυχοῦς νεάνιδος, ἥτις ἤδη εὐρίσκεται εἰς τὴν ἀστυνομίαν· εὐαρεσθηθετε λοιπὸν, σᾶς παρακαλῶ, νὰ μοὶ ἐμπιστευθῆτε τὸ δακτυλίδιον σας ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, ἵνα, τῆς ἀθωότητος τῆς κόρης ἀποδεικνυομένης δι' αὐτοῦ, ἀφεθῇ αὕτη ἐλευθέρως.

— Ὅχι, ὄχι, εἶπεν ὁ γέρον· θέλω... νὰ... μάθω...

— Μαντεύω τὴν σκέψιν τοῦ πενθεροῦ μου, ὑπέλαβεν ἡ κυρία Δεσβίνου· ἡ μετὰ τοῦ δακτυλιδίου τούτου συνδεομένη ἀνάμνησις ἀνήκει εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς οἰκογενείας μας· δύνασθε νὰ μᾶς δώσητε πληροφορίας τινὰς περὶ τῆς δυστυχοῦς ταύτης νεάνιδος, ἥτις, ὡς λέγετε, φέρει τὸ ἐπώνυμον Δαγγλάδ;

— Μάλιστα, κυρία, δὲν ἔχω ἢ νὰ σᾶς ἐπαλαβῶ ὅτι ἡ ἰδίᾳ πρὸ ὀλίγου εἶπεν ἐνώπιον τοῦ ἀστυνομίου.

Καὶ χωρὶς νὰ λησμονήσῃ τίποτε διηγῆθη ἀ-

κριβῶς τὴν θλιβερὰν ἱστορίαν τῆς Αἰμιλιανῆς καὶ τῆς μάμμης της.

Μετὰ μεγίστης προσοχῆς ἠκροάσθησαν πάντες, οἱ τοῦ γέροντος δ' ὀφθαλμοὶ ἐπληρώθησαν δακρύων, καὶ μόλις τῆς διηγῆσεως περατωθεὶς κατελήφθη ὑπὸ λυγμῶν.

Ἡ Ἐρρήκῃ περιέβαλεν αὐτὸν διὰ τῶν βραχιόνων της, καὶ σπογγίζουσα τὰ δάκρυά του,

— Πάππε μου, πάππε μου! εἶπε, μὴ κλαίεις οὕτω! καὶ ἐκλαιεν ὡσαύτως ἡ νεᾶνις· μεθ' ὑπέλαβεν.— Εἶναι ἀθῶα, πάππε μου! δὲν θὰ τὴν ὀδηγήσουν εἰς τὰς φυλακάς, καὶ ὕστερον ἡ μαμὴ θὰ τῆς δώσῃ χρήματα.

— Ὄ! ναι, ναι, εἶπεν ὁ γέρον Δαγγλάδ... τὴν περιουσίαν μου... τὰ πάντα... τὰ πάντα... εἰς αὐτόν.

Οὐδὲν ἄλλο ἢ μονοσυλλάβους λέξεις ἠδύνατο νὰ προφέρῃ ὁ γέρον, τὰ τέκνα του ὅμως συνειθισμένα εἰς τὸ βλέμμα του ἐνόουν ὅτι αὐτὸς διενοεῖτο.

— Πάτερ μου, εἶπεν ἡ κυρία Δεσβίνου διὰ συγκεκριμένης φωνῆς, ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ υἱοῦ σας ἐγὼ ἀναπληρῶ αὐτόν· τί πρέπει νὰ πράξω; εἶμαι ἐτοίμη νὰ σᾶς ὑπακούω.

— Ὁ γέρον κινήσας τὴν κεφαλὴν, ὑπέδειξε τὴν εὐχαριστησίαν του, τῇ βοήθειᾳ δὲ τῆς ἐγγονῆς του κατορθώσας νὰ ἐγερθῇ, ἐπέθετο φιλίμα ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς κυρίας Δεσβίνου, ἥτις νεύσαντος αὐτοῦ εἶχε πλησιάσει· μεθ' ὁ γέρον ἔχων τὴν κεφαλὴν ὑψηλὰ καὶ τὸ βλέμμα πλῆρες λάμψεως εἶπεν.— Ἐνταῦθα... καὶ αἱ δύο... δύο δωμάτια...

— Πάτερ μου, ἀπήντησεν ἡ νύμφη του, αἱ προσταγαὶ σας ἐκτελεσθήσονται.

— Καλῶς, ὑπέλαβεν ὁ γέρον, καὶ ἔπεσεν ἐλαφρῶς ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου· καθίσας δ' ἐπὶ τῶν γονάτων του τὴν Ἐρρήκῃν, εἶπεν αὐτῇ χαμηλοφώνως.— Διὰ σέ... μία ἀδελφή...

— Ὅθι τὴν ἀγαπῶ πολὺ, πάππε μου, ἀπήντησεν αὐτῇ.

— Κύριε, εἶπεν ἡ κυρία Δεσβίνου τῷ χρυσοχώ, ὁ υἱός μου θὰ σᾶς συνοδεύσῃ παρὰ τῷ ἀστυνόμῳ, ἵν' ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητα τῆς κόρης Δαγγλάδ καὶ ἐνεργήσῃ τὴν ἀπελευθερώσιν της. Ἀπευθυνομένη ἔπειτα πρὸς τὸν υἱόν της.— Ἰουλιανέ, εἶπεν αὐτῷ, θὰ συνοδεύσῃς τὴν κόρην Δαγγλάδ μέχρι τῆς μάμμης της, ὅπου θὰ μὴ εὕρῃς.

— Μῆτέρ μου, δύναμαι νὰ σᾶς συνοδεύσω καὶ ἐγώ; εἶπεν ἡ Ἐρρήκῃ.

— Μάλιστα, ἂν ὁ πάππος σου τὸ ἐπιτρέπῃ.

— Ὑπάγε, εἶπεν ὁ γέρον.

ΣΤ'

— Ὁ πατὴρ τοῦ γέροντος Δεσβίνου ὑπῆρξεν ἀξιωματικὸς ἀνευ περιουσίας, φανευθεὶς κατὰ τὸ 1807 εἰς τὴν κατὰ τῶν Ῥώσων μάχην τῆς Πουλτούσκης, ὑπηρετεῖ δὲ τότε ὑπὸ τὸν στρα-

τηγόν του ἰππικοῦ Δαγγλάδ, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Δεσβίνου τακτικῶς ἀπέστειλε χρηματικὰς βοήθειάς εἰς τὴν χήραν καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ· βραδύτερον τῆ φροντίδι τοῦ στρατηγοῦ ὁ υἱὸς Δεσβίνος κατετάχθη εἰς τὴν στρατιωτικὴν σχολὴν, ὅπου πρὸ ὀλίγου καὶ ὁ υἱὸς τοῦ στρατηγοῦ εἶχεν ἐγγραφῆ.

Ὁ Δεσβίνος εὐγνωμονῶν ἀν' ὅσον διὰ τὴν μητέρα του καὶ αὐτὸν ἔπραξεν ὁ στρατηγός, ἠγάπησεν τὸν υἱὸν αὐτοῦ εὐλικρινέστατα, καὶ οἱ δύο συμμαθηταὶ κατέστησαν ἀχώριστοι φίλοι, ἐξεληθόντες δὲ τῆς σχολῆς τὸ αὐτὸ ἔτος ἔσχον τὸ εὐτύχημα νὰ μὴ χωρισθῶσι, διωρισθέντες ἀνθυπολοχαγοὶ εἰς τὸ αὐτὸ σύνταγμα τῆς νέας φρουράς, καὶ ὡς τοιοῦτοι μετασχόντες τῆς ἐκστρατείας τοῦ 1812, ἤτις ἤρξατο διὰ τῆς διαβάσεως τοῦ Νιέμεν, καὶ ἤτις ἔμελλεν νὰ καταστῇ τόσον ὀλεθρία εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ τὸν Ναπολέοντα. Τὸ ἐπόμενον ἔτος εὐρίσκοντο ἐν Λουτζεν, Βωζαίν καὶ Δρέσδην, τὴν δὲ 16 Ὀκτωβρίου σφαῖρα διεπέρασε τὴν κεφαλὴν τοῦ στρατηγοῦ Δαγγλάδ ἐν Δινδενῶ.

Ὁ Δεσβίνος συνεμείριστο τὴν θλίψιν τοῦ φίλου του, καὶ οἱ δύο νεαροὶ ἀξιοματικοὶ ἐκλαυθόντες δ' εἰς Γαλλίαν μετὰ τοῦ φρικωδῶς ἀποδεκατισθέντος στρατοῦ ἔλαβον μέρος ἐνεργὸν εἰς τὴν προμερὰν καὶ ἀπελπιστικὴν μάχην, καθ' ἣν ἐπὶ ἑνα μῆνα νέα γαλλικὴ στρατιὰ, συσκευιμένη ἐκ νέων, οἵτινες κατὰ πρῶτον ἐβλεπον μάχην, ὑπερήσπισε βῆμα πρὸς βῆμα τὸ πᾶτριον ἑδάφος κατὰ τῶν ἠνωμένων δυναμένων ὀλων τῶν ἠγεμόνων τῆς Εὐρώπης.

Μετὰ τὸ Βατερλό, ὅποτε ἡ τελευταία γαλλικὴ στρατιὰ ὑποχωρήσασα πρὸς τὸν Δίγειρα, εἶχε διαλυθῆ τῆ τῶν συμμάχων αἰτήσῃ, οἱ ἀξιοματικοὶ Δαγγλάδ καὶ Δεσβίνος ὑπέβαλον τὰς παραιτήσεις των· ὁ πρῶτος τούτων ἦτο πλούσιος, ἐν ᾧ ὁ ἕτερος μόνην περιουσίαν εἶχε τὸ ζῆφός του, ὥστε τὸ στάδιόν του εἶχε καταστραφῆ.

— Ἀγαπητὲ Δεσβίνε, τῷ εἶπεν ὁ Δαγγλάδ, μὴ ἀπελπίζεσαι· ἡ Γαλλία δὲν στερεῖται πόρων διὰ νέον εὐφυᾶ καὶ δραστήριον ὡς σὺ· εἰς τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν βιομηχανίαν τῆς πατρίδος μας ὑπάρχουσι κάλλισταί θεσμοί, καὶ δὲν ἔχεις ἢ νὰ ἐκλέξῃς τοιαύτην ὅ,τι σοὶ ἐλλείπει εἶναι τὸ πρῶτον κεφάλαιον, ὅπερ ἐγὼ, καθὸ ἀδελφός σου, θὰ σοὶ τὸ καταβάλω. Πρὶν ἢ ἐγκαταλείψω τὴν Γαλλίαν, ὅπου οὐδένα πλέον ἔχω συγγενῆ, ἵνα μεταβῶ εἰς Μαρτινίκαν παρ' ἀδελφῆ τινι τῆς μητρὸς μου, θέλω μεταποιήσῃ εἰς μετρητὰ πᾶσαν τὴν περιουσίαν, ἣν ὁ πατήρ μου μοὶ ἀφῆκε, θέλω δὲ πράξῃ διὰ σέ ὅ,τι θὰ ἔπραττεν ὁ στρατηγός Δαγγλάδ.

Ὀλίγους μετέπειτα μῆνας καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Δαγγλάδ ἦτο ἑτοιμὸς πρὸς ἀναχώρησιν εἰς

τὰς ἀποικίας, ἐνεχειρίριζε τῷ φίλῳ του Δεσβίνῳ πεντήκοντα χιλιάδας φράγκων.

— Καὶ τίνι τρόπῳ θὰ σοὶ ἀποδώσω τὰ χρήματα ταῦτα; ἠρώτησεν.

— Περίμενε πρῶτον νὰ καταστῆς ἀρκούντως πλούσιος, καὶ ἔπειτα μοὶ τὰ ἀποδίδεις.

— Καὶ ἀν' ἐντὶ νὰ πλουτήσω, ὡς πιστεύεις, ἀπολέσω τὸ σπουδαῖον τοῦτο ποσόν;

— Τότε θὰ ἦσαι ἀτυχής, καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει οὐ μόνον δὲν θὰ σοὶ ζητήσω ὅ,τι σοὶ ἔδωκα, ἀλλὰ θὰ πράξω πᾶν ὅ,τι ἀπ' ἐμοῦ ἐξαρτάται, ἵνα ἀναλάβῃς ἐξ ἀρχῆς πάλιν νέαν ἐπιχείρησιν.

Οἱ δύο φίλοι ἐρήφθησαν εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων, καὶ ἐχωρίσθησαν ἵνα μὴ ἐπανιδῶσι πλέον ἀλλήλους.

Ὁ κύριος Δεσβίνος ἐγένετο κατ' ἀρχὰς ἀνέταιρος ἐμπορικοῦ τινος οἴκου τῶν Παρισίων, μετὰ τρία δ' ἔτη, τῆς ἐταιρίας διαλυθείσης, ἀπεχώρησεν ἔχων κεφάλαιον ἑβδομήκοντα πέντε χιλιάδων φράγκων καὶ συνέστησεν ἐπ' ἰδίῳ ὀνόματι νέον ἐμπορικὸν οἶκον προοδυσάοντα καταπληκτικῶς ἐν μικρῷ χρονικῷ διαστήματι. Ὁ δὲ Δαγγλάδ δὲν ἀποκατεστάθη ἐν Μαρτινίκᾳ κάτοχος μεγάλης περιουσίας καὶ φίλος τῶν ταξιδιῶν διέτρεξεν ἀλληλοδιαδόχως τὰς χώρας τοῦ νέου κόσμου καὶ μέρος τῆς Ἀσίας.

Ἡ μετὰ τῶν δύο φίλων ἀλληλογραφία ἦτο σπανιωτάτη, οὐχ ἤττον ἡμέραν τινὰ ὁ κ. Δεσβίνος ἔλαβεν ἐπιστολήν, δι' ἧς ὁ Δαγγλάδ τὸν ἐπληροφόρει ὅτι ἔμελλεν ἐντὸς ὀλίγου νὰ λάβῃ σύζυγον νέαν Γαλλίδα ἀποικογενῆ, ἣν συνήτησεν ἐν Πονδιχέρῃ καὶ ἧς ὁ πατήρ ἦτο εἰς τῶν μεγαλειτέρων τῆς πόλεως ἐκεῖνας ἐμπόρων.

Ἐν τῇ ἐπιστολῇ ἀνεφέρετο ὅτι ὁ γάμος εἶχεν ὀρισθῆ τὴν 20 Μαΐου.

Ὁ κ. Δεσβίνος ἦτο καὶ αὐτὸς μεμνηστυμένος, οὐδὲν ὁμως εἶχεν ἀκόμη ἀποφασισθῆ περὶ τῆς ἡμέρας τοῦ γάμου του· ἰδέα λοιπὸν τῷ ἐπῆλθε νὰ τελέσῃ καὶ αὐτὸς τοὺς γάμους του τὴν αὐτὴν ἡμέραν, καθ' ἣν θὰ ἐτελοῦντο καὶ οἱ τοῦ Δαγγλάδ· πρὸς τοῦτο δὲ χωρὶς ν' ἀφήσῃ νὰ παρέλθωσιν ἡμέραι, αὐθημερὸν ἐδήλωσεν εἰς τοὺς γονεῖς τῆς μηροστῆς του, ὅτι ἐπεθύμει νὰ τελεσθῶσιν οἱ γάμοι του τὴν 20 Μαΐου, εἰς ἃ καὶ συνήσαν.

Ὁ κύριος Δεσβίνος ἔγραψε μακρὰν πρὸς τὸν φίλον του ἐπιστολήν· ἔλεγεν αὐτῷ ὅτι ἀπεφασίσθη ἵνα τὴν 20 Μαΐου γείνωσι καὶ οἱ ἰδικοί του γάμοι, ὅτι ὁ ἐμπορικὸς του οἶκος ἔβαινεν ἐξάίρετα, καὶ κατέληγε θερμῶς παρακαλῶν τὸν Δαγγλάδ νὰ μὴ λησμονήσῃ ὅτι πᾶν ὅ,τι κατεῖχεν ἀνήκεν εἰς αὐτόν, ὅτι ἐτέρωθεν τὸν ἐθεώρει συνέταιρόν του, καὶ ὅτι ἐνόει νὰ τῷ δώσῃ ἐπὶ τῶν πεντήκοντα χιλιάδων φράγκων τὸ ἀνάλογον κέρδος.

Ὁ κ. Δεσβίνος ἐν περίπου ἔτος νενυμφωμέν

νος δὲν εἶχε λάβει ἀπάντησιν τῆς ἐπιστολῆς του, ὅτε πρῶταν τινὰ πλοίαρχός τις, εἰσελθὼν εἰς τὸ γραφεῖόν του, τῷ ἐνεχείρισεν ἐπιστολὴν ἐκ μέρους τοῦ Δαγγλάδ, καὶ δακτυλιοθήκην, ἐν ᾗ ὑπῆρχε πολύτιμος δακτύλιος.

«Εἰς ἀνάμνησιν τοῦ γάμου σου καὶ τοῦ γάμου μου, ἔλεγεν ἡ ἐπιστολὴ, παρήγγειλα νὰ κατασκευασθῶσι δύο ἀδαμαντοκόλλητοι δακτύλιοι τῆς αὐτῆς ἀξίας καὶ καθ' ὅλα ὅμοιοι ὑπὸ τὸν ἀδάμαντα, ὅστις μετακινεῖται δι' ἐλατηρίου, εἰς τὴν σφενδόνην ἐχαράχθησαν αἱ λέξεις «*Εὐθύμοις — 20 Μαΐου 1822*» ἔδωκα τὸν ἓνα τῶν δακτυλίων τούτων εἰς τὴν σύζυγόν μου, σοὶ ἀποστέλλω δὲ τὸν ἕτερον, παρακαλῶν σε νὰ τὸν προσφέρῃς εἰς τὴν γυναῖκά σου ἐξ ὀνόματος μου εἰς ἀνάμνησιν τῆς εὐλικρινοῦς καὶ παλαιᾶς φιλίας μας.

«Ἐλπίζω νὰ κατορθώσω νὰ ἐπανέλθω εἰς Γαλλίαν ἐντὸς τριῶν ἢ τεσσάρων ἐτῶν· θὰ ἐγκατασταθῶ ἐν Παρισίοις πλησίον σου, καὶ θ' ἀποτελέσωμεν τοῦ λοιποῦ μίαν οἰκογένειαν».

Δυστυχῶς ὁ Δαγγλάδ δὲν ἔσχε τὸν καιρὸν νὰ πραγματοποιήσῃ τὰ σχέδιά του ἀποβιώσας ἐν κεντρῷ πυρετοῦ εἰς Μαρτινίκαν, ὅπου εἶχεν ἐπανέλθει ἐν ἔτος σχεδὸν μετὰ τὴν γέννησιν τέκνου του.

Ἐπὶ πολλὰ ἔτη περιέμενε ὁ Δεσβίνος τὴν ἐπάνοδον τοῦ φίλου του ἢ τοῦλάχιστον εἰδήσεις του· πολλὰς εἶχε γράψει ἐπιστολάς εἰς Πονδιχέρην καὶ εἰς ἄλλα μέρη, ἀλλ' οὐδεμίαν ὅμως ἔλαβεν ἀπάντησιν.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου της ἡ κυρία Δαγγλάδ κατέλιπε τὴν Μαρτινίκαν καὶ ἐπανῆλθε μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς παρὰ τῷ πατρὶ της, ὅστις τὸ αὐτὸ ἔτος ἀποχωρήσας τοῦ ἐμπορίου ἐπανῆλθεν εἰς Γαλλίαν μετὰ τῆς θυγατρὸς καὶ τοῦ ἐγγόνου του.

Καί τοι δὲ ἡ κυρία Δαγγλάδ ἤκουε πολὺς νὰ γίνεταί λόγος περὶ τοῦ Δεσβίνου, ἠγνῶσι ὅμως καθ' ὅλοκληρίαν ὅτι ὁ σύζυγός της εἶχε δανείσει τῷ κ. Δεσβίνῳ πεντήκοντα χιλιάδας φράγκων, καὶ, τοῦ χρόνου παρελθόντος, ἐλησμόνησε τὴν οἰκογένειαν ταύτην, βραδύτερον δὲ ὅτε ἔνεκα ἀπροόπτων δυστυχημάτων ἢ περιουσίας της καὶ ἡ τοῦ υἱοῦ της, ὅστις εἶχε νυμφευθῆ, ἠφανίσθησαν, δὲν ἐνεθυμήθη πλέον ὅτι ἐν Παρισίοις ὑπῆρχεν ἄνθρωπος ἑκατομμυριοῦχος, πρὸς ὃν ἠδύνατο ν' ἀποταθῆ μετὰ πάσης ἐμπιστοσύνης, ἐπικαλουμένη τὸ ὄνομα Δαγγλάδ.

Δεκαπέντε μετέπειτα ἔτη ὁ Δεσβίνος ἔμαθε τυχαίως τὸν θάνατον τοῦ Δαγγλάδ, ὅλαι δ' αἱ ἔρευναί του πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς χήρας ἀπέβησαν ἄνευ ἀποτελέσματος.

Ὁ υἱὸς τοῦ Δεσβίνου καὶ ἡ σύζυγός του δὲν ἠγνῶσαν ἐκεῖνο, ὑπερ ὅλη ἡ οἰκογένεια ὄφειλε τῷ Δαγγλάδ, ἄλλως ὁ γέρων τοῖς εἶχεν εἰπεῖ πολλάκις,

«Τέκνα μου, μὴ λησμονήσετε ὅτι τὸ τρίτον τοῦλάχιστον τῆς περιουσίας μου ἀνήκει εἰς τὴν χήραν Δαγγλάδ καὶ εἰς τὰ τέκνα ἢ τοὺς ἐγγόνους της, ἂν ὑπάρχουν τοιοῦτοι».

Μετὰ τὰ ἀνωτέρω δύναται κάλλιστα νὰ κατανόησῃ τις ποίαν ἐντύπωσιν ἐνεποίησεν εἰς τὴν οἰκογένειαν Δεσβίνου ἡ ἀποκάλυψις τοῦ χρυσοχόου.

Ζ'

Ὁ Ἰουλιανὸς Δεσβίνος καὶ ὁ χρυσοχόος ἐξῆλθον ὁμοῦ τῆς οἰκίας· μετ' ὀλίγον δὲ ἡ κυρία Δεσβίνου μετὰ τῆς θυγατρὸς της ἐξεληθοῦσαι καὶ αὐταὶ μετέβησαν ἐφ' ἀμάξης εἰς τὴν νέαν ὁδὸν Κοκενάρδ.

— Ἐπὶ τέλους ἐπανῆλθατε! εἶπεν ὁ ἀστυνόμος πρὸς τὸν χρυσοχόν εἰσερχόμενον μετὰ τοῦ Ἰουλιανοῦ εἰς τὸ γραφεῖόν του· σὰς περιμένομεν μετὰ μεγάλης ἀνυπομονησίας.

Ἡ νεάνις ἐγερθεῖσα, μετ' ἀνησυχίας παρετήρησε τὸν ἀστυνόμον, καθόσον ἡ τύχη της ἐκρέματο ἐκ τῶν λόγων, οὓς ὁ χρυσοχόος καὶ ὁ ἀκολουθῶν αὐτὴν νέος ἤθελον εἰπεῖ πρὸς αὐτόν.

— Ὁ πελάτης μου κύριος Δεσβίνος δὲν εὐρίσκειται ἤδη ἐν Παρισίοις, εἶπεν ὁ χρυσοχόος, ὁ υἱὸς του ὅμως δύναται νὰ τὸν ἀναπληρώσῃ. Κύριε ἀστυνόμε, κάλλιστα εἶχον ἀναγνωρίσει τὸ δακτυλίδιον.

Ἡ νεάνις ἐξέβαλε βαθὺν στεναγμόν.

Ὁ Ἰουλιανὸς Δεσβίνος σπεύσας τότε πρὸς αὐτὴν καὶ λαθὼν τὴν χεῖρά της· «ἀλλ' εἰσθε ἐλευθερά, κυρία!» ἀνέκραξε.

— Ἦγνῶσαν ὅτι ὑπῆρχον δύο καθ' ὅλα ὅμοια δακτυλίδια, ὑπέλαθεν ὁ χρυσοχόος, καὶ ἐξαιτοῦμαι συγγνώμην παρὰ τῆς κυρίας διὰ τὰς ἀδίκους ὑποψίας μου.

— ὦ! σὰς συγχωρῶ, κύριε, εἶπε ζωηρῶς ἡ Αἰμιλιανή· δὲν μ' ἐγνωρίζατε, καὶ πᾶς τις ἐν τῇ θέσει σας θὰ μ' ἐθεώρει ἔνοχον.

— Προσφιλές μοι τέκνον, εἶπε τότε ὁ ἀστυνόμος, τῆς θείας Προνοίας αἱ βουλαι εἶναι ἀνεξερεύνητοι, καὶ οὐχὶ ματαίως ὠδήγησεν αὐτὴ ὑμᾶς ἐν μέσῳ δύο κλητῶρων εἰς ἀστυνομικὸν γραφεῖον τὴν πρῶταν ταύτην σεις καθὼς καὶ ἡ γραῖα μάμμη σας, στεροῦμέναί ἄρτου καὶ πυρᾶς, εἰσθε δυστυχεῖς καὶ ἀπληπισμένοι, καὶ ἐνομιζατε ἑαυτὰς ἐγκαταλειμμένας. . . . ὁ Θεὸς ὅμως ἐπέβλεπεν ἐφ' ὑμῶν. Ἦδη δὲν εἰσθε πλέον μόναι ἐν τῷ κόσμῳ· ἔχετε φίλους, οἵτινες θὰ σὰς συνδράμωσι, σὰς τὸ ὑπόσχομαι.

— Κύριε ἀστυνόμε, εἶπεν ὁ Ἰουλιανὸς Δεσβίνος, ὁ στρατηγὸς Δαγγλάδ ἀποθανὼν εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης ὑπηρετῶν τὴν Γαλλίαν, ἦτο ὁ πρόκαππος τῆς κόρης· ἡ οἰκογένειά μου ὀφείλει τὸ πᾶν εἰς τὸν πάππον της, τὴν περιουσίαν, τὴν ὑπαρξίν της ἴσως! . . . Δὲν ἀπατάσθη λέγοντες, ὅτι ἡ θεία Πρόνοια ὠδήγησεν ἐνώπιον ὑμῶν τὴν κόρην Δαγγλάδ, ὡς ἐγκληματίαν. Ὁ Θεὸς βέβαια ἐπέβλεπεν ἐπ' αὐτῆς καὶ τῆς μάμ-

μης της ἀναλογισθεὶς τὰ δεινά των, εἶπεν ἄρκει! . . . » Ὁ πατήρ μου καὶ ὁ πάππος μου, ὅστις ζῆ ἀκόμη, ἐξαιτοῦνται δι' ἑαυτοὺς καὶ μόνους τὸ δικαίωμα, ὑπερ' ἄλλως τοῖς ἀνήκει, νὰ βελτιώσωσι τὴν κατάστασιν τῆς κυρίας Δαγγλάδ, καὶ ν' ἀσφαλίσωσι τὸ μέλλον τῆς ἔγγονης της.

— Ἰδοὺ ὠραῖοι καὶ εὐγενεῖς λόγοι, ὑπέλαβεν ὁ ἀστυνόμος, ζωηρῶς συγκεκινημένος. Κύρια Δεσβίνε, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σφίξω τὴν χεῖρά σας, καὶ νὰ σᾶς εἶπω ὅτι πὰ αἰσθήματα, ἅπερ πρὸ ὀλίγου ἐξεφράσατε ἐξ ὀνόματος τῆς οἰκογενείας σας, μὲ πληροῦσι θαυμασμοῦ.

Ὁ νέος πλησιάζας τότε πρὸς τὴν Αἰμιλιανὴν, — Εὐχρηστῆτε, τῆ εἶπε, κυρία, νὰ δεχθῆτε τὸν βραχιονά μου, ἵνα σᾶς ὀδηγήσω εἰς τῆς μάμμης σας.

— ὦ, κύριε, εἶπεν ἡ νεᾶνις, ἥς αἱ παρειαὶ ἤρρυθρίασαν, δὲν παρετηρήσατε τὴν ἐνδυμασίαν μου . . . ὄχι, καλλίτερον εἶναι νὰ ὑπάγω μόνη.

— Κυρία, ἀπεκρίθη ὁ Ἰουλιανός, ἡ μήτηρ καὶ ἡ ἀδελφὴ μου μᾶς περιμένουσιν εἰς τὸν οἶκόν σας, καὶ ἔχω ἐντολὴν νὰ σᾶς συνοδεύσω ἐγὼ ὁ ἴδιος.

— Ἐλπρὸς, κόρη μου, εἶπεν ὁ ἀστυνόμος, λάβετε τὸν βραχιονά τοῦ κυρίου Δεσβίνου, νὰ στηριχθῆτε εἰς αὐτὸν ὡς εἰς βραχιονά φίλου.

— Ἀδελφοῦ μᾶλλον, ἀπήντησεν ὁ νέος.

Ὁ ἀστυνόμος ἐγχειρίζων τότε τὸν δακτύλιον εἰς τὴν Αἰμιλιανὴν, εἶπεν αὐτῇ μετὰ μειδιάματος· ἀλάβετε τὸν δακτύλιον, κυρία, καὶ μὴ εἴσθε πρὸς αὐτὸν ἀχάριστος, διότι πολλὰ τῷ ὄφειλετε.

Ὁ Ἰουλιανός καὶ ἡ Αἰμιλιανὴ ταχέως μετέβησαν κατὰ τὴν νέαν ὁδὸν Κοκκινάρδ, ὅπου ἡ κυρία Δεσβίνου, προηγούμενης φθάσασα, ἔσχε τὸν καιρὸν νὰ πληροφορήσῃ τὴν ἀσθενῆ περὶ τῶν λαβόντων χώραν τὴν πρῶταν, καὶ νὰ τῇ διηγηθῆ τί ὁ κύριος Δεσβίνος, ὁ πενθερός της, ὤφειλεν εἰς τὴν φιλίαν τοῦ κυρίου Δαγγλάδ σύζυγου τῆς ἀσθενούς.

Ἐκ τῆς ἀγκάλης τῆς μάμμης της ἡ Αἰμιλιανὴ μετέβη εἰς τὰς τῆς κυρίας Δεσβίνου, μεθ' ἧλθεν ἡ σειρὰ τῆς Ἐρρικέτης, ἥτις ἀσπασθεῖσα τὴν Αἰμιλιανὴν εἰς τὰς δύο παρειαί, τὴν ἔσυρε πρὸς τὸ παράθυρον, καὶ — ὁ πάππος μου, τῆ εἶπε, θέλει νὰ εἴσθε ἀδελφὴ μου, ἐγὼ δὲ τῷ ὑπεσχέθην νὰ σᾶς ἀγαπῶ ἐξ ὅλης καρδίας· πόσον θὰ χαρῆ ὁ ἀγαπητός μου πάππος ὅταν σᾶς ἴδῃ!»

— ὦ! εἶμαι εὐτυχιστάτη, ἐφέλλισεν ἡ Αἰμιλιανὴ κλαίουσα.

Μετ' οὐ πολὺ ἐλθὼν ὁ ἱατρός, δν ἐκάλεσεν ἡ κυρία Δεσβίνου, ἐδήλωσεν ὅτι ἡ γραῖα Δαγγλάδ ἀκινδύνως ἠδύνατο νὰ μετακομισθῆ, προσθεὶς ὅτι διὰ μεγάλων φροντίδων καὶ πολλῶν περιποιήσεων εἶχεν ἐλπίδας νὰ τὴν θεραπεύσῃ ἐν διαστήματι ὀλιγωτέρῳ τοῦ μηνός.

Οἱ καλοὶ οὗτοι λόγοι κῆξῆσαν ἔτι τὴν χαρὰν

καὶ τὴν εὐτυχίαν πάντων. Πρὸ τῆς ἑσπέρας δὲ ἡ κυρία Δαγγλάδ εἶχεν ἐγκαθιδρυθῆ εἰς τὸ δι' αὐτὴν παρὰ τῇ κυρίᾳ Δεσβίνου παρασκευασθὲν δωμάτιον, ὃ δὲ Ὀάλαμος τῆς Αἰμιλιανῆς παρὰ τὸ δωμάτιον τῆς ἀσθενούς κείμενος συνεικονοῦναι πρὸς τὸν τῆς Ἐρρικέτης.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἡ κυρία Δαγγλάδ ἐξηγήρετο τῆς κλίνης, καὶ ταχέως ἀνέβρωσεν ἐντελῶς.

Ἡμέραν δὲ τινὰ ὁ γέρον Δεσβίνος ἠρώτησε τὸν υἱὸν τοῦ ἀν ἐσκέφθη νὰ πληρώσῃ τὸ πρὸς τὴν κυρίαν Δαγγλάδ χρέος του.

— Μάλιστα, πάτερ μου, εἶπεν οὗτος, καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ μείνετε εὐχαριστήμενος· ἵνα ἡ κόρη Δαγγλάδ καταστῆ καθ' ὀλοκληρίαν θυγάτηρ μας, θὰ λάβῃ σύζυγον τὸν Ἰουλιανόν.

— Καλῶς, εἶπεν ὁ γέρον, ἀλλὰ ταχέως, ταχέως! ἐπιθυμῶ νὰ ἴδω πρὸ τοῦ θανάτου μου τὴν εὐτυχίαν των.

Καὶ μετὰ τρεῖς ἑβδομάδας ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τῆς κόρης Αἰμιλιανῆς Δαγγλάδ καὶ τοῦ κ. Ἰουλιανοῦ Δεσβίνου.

ΤΙ ΕΣΤΙΝ ΑΝΕΜΟΣ;

Ἄνεμος εἶνε ἀήρ μετακινούμενος ἀπὸ τόπου εἰς τόπον μὲ μεγαλιτέραν ἢ μικροτέραν σφοδρότητα· ἐν δὲ τῶν κυριωτέρων αἰτίων τῆς μετατοπίσεως ταύτης εἶνε ὁ ἀνίσκος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς διασκορπισμός τῆς θερμότητος. Ὁ ἀήρ θερμανθεὶς ἐν χώρῳ τινί, αἶρεται πρὸς τὰ ἄνω ἐνεκα τῆς ἐλαφρότητός του, ἄλλος δ' ἀήρ καταβαίνει πρὸς ἀντικατάστασίν του. Καθ' ἡμέραν ἀκούομεν τοὺς θερμαινομένους ἐνώπιον ἐστίας νὰ παραποιῶνται ὅτι, ἐν ᾧ ἀπ' ἐμπρὸς καινοῦνται, ἀπ' ὀπίσω εἶνε παγωμένοι. Τοῦτο εἶνε ἀληθές, καὶ ἡ αἰτία εἶνε ὅτι πρὸ τῆς ἐστίας ἐκεῖ σχηματίζεται ρεύμα ἀέρος, καὶ ἐν ᾧ ὁ θερμὸς ἀήρ ἐξέρχεται διὰ τῆς καπνοδόχης, ὃ ἐν τῷ δωματίῳ ψυχρὸς ἀήρ ὀρμᾷ βιαίως πρὸς τὴν ἐστίαν.— Ἀνοίξατε τὴν θύραν, δι' ἧς συγκοινωνοῦσι δύο παρακειμένα δωμάτια, ὧν τὸ μὲν εἶνε ψυχρὸν, τὸ δὲ θερμὸν, καὶ κρατήσατε ἀνημμένον κηρίον ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς. Ἡ φλῶξ τοῦ κηρίου θέλει στραφῆ ἀμέσως πρὸς τὸ ψυχρὸν δωμάτιον. Θέσατε τὸ κηρίον ἐκεῖ κατὰ γῆς, καὶ ἡ φλῶξ ἀμέσως θέλει στραφῆ πρὸς τὸ θερμὸν δωμάτιον. Τάντιθετα ταῦτα ἀποτελέσματα προέρχονται ἐκ τοῦ ὅτι διὰ τῆς θύρας ἐνεργεῖ ρεύμα ἀέρος ἀντίστροφον, κάτω μὲν ψυχρὸν, ἄνω δὲ θερμὸν.

Ἀκριβῶς τοιοῦτόν τι συμβαίνει καὶ μεταξὺ τῆς γῆς θερμαινομένης καὶ τοῦ ἀέρος.

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΙΣΤ'

Τῆς ΚΥΡΙΑΣ Χ***, Εἰς ΠΑΡΙΣΙΟΥΣ.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 10 Φεβρουαρίου 1880.

Ἄν σοῦ ἔγραψα τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα,